

ΕΤΟΣ Α. 1886. ΤΕΥΧΟΣ 11

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Καθίσταται τις ἑλίστε σκυθρωπὸς εὐρισχόμενος μόνος κατὰ τὰς χειμερινὰς ἑσπέρας. Καὶ ἡ ἄσχοπος δὲ περιπλάνησις ἔχει τὰς μελαγχολικὰς ὥρας της. Ἀφίχθη ἐπὶ τῶν βουλεβέρτων, ἔνθα ἐξετείνοντο τὰ παραπήγματα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους· ἦν δὲ ἡ τελευταία τῆς εὐτυχίας ἑσπέρα τῶν μικροπόρων ἐκείνων, οἵτινες κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους προεξορλοῦσιν ἐκ προκαταβολῆς τὰ προελευσόμενα κέρδη ἐκ τῆς δι' αὐτοὺς λίαν βραχείας ταύτης περιόδου.

Ἐφαίνοντο κεκμηκότες καὶ σκυθρωποὶ ὄψιν τῶν ἐλθεμάτων τῶν, τῶν φωτιζομένων πενιχρότερον ἢ τὰς προηγουμένας ἡμέρας. Καὶ οἱ ἄσκόπως περιπλανώμενοι ἦσαν σπανιώτεροι ἐπίσης. Δὲν ὑπῆρχε πλέον πλῆθος ἐνώπιον τῶν ἀθυμάτων τῆς πρῶτης τοῦ ἔτους, οὔτε προκλητικὰ ρητορεύματα τῶν πωλητῶν ἐν τοῖς παραπήγμασι.

Κατελήφθη ὑπὸ τῆς κατεχούσης τοὺς μικροπόρους ἐκείνης νάρκης, καὶ ἠσθανόμην ἐν ἑαυτῷ μεταδιδομένην τὴν συνοχὴν τῆς καρδίας τῶν. Διεπυθάνομην ἑμαυτὸν ποῦ ν' ἀπέλθω

καὶ τί νὰ πράξω, ὅτε χεὶρ ἔστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου μου.

— Περιπλανᾶσαι;

— Ὁ Γεώργιος Βαρτῆς! ἀνέκραξα· δὲν σ' ἀφίνω πλέον δι' ὅλης τῆς ἑσπέρας. Βίμι τοσοῦτω μελαγχολικός, φίλε μου, ὥστε μοὶ ἔρχεται νὰ ψάλω τὰ νεκρώματα· σὺ δὲ θὰ μοὶ διηγήθῃς φαιδρὰν τινα ἱστορίαν

Καὶ διεπέρασα τὸν βραχίονά μου ὑπὸ τὸν τοῦ Γεωργίου, ὅστις μοὶ εἶπε:

— Συνεζήτησα χθὲς τὴν πρώτην δικαστικὴν ὑπόθεσίν μου.

— Εἶται λοιπὸν δικηγόρος; διαβουλευμένον ἐπάγγελμα, ἐκτὸς ἂν ἀφιερωθῆς εἰς τὴν πολιτικὴν. Καὶ αὐτὴ ἡ πρώτη ὑπόθεσίς σου εἶναι ἐνδιαφέρουσα;

— Ἄξιορρήνητος, φίλτατε!

— Τοῦτέστι σοὶ ἐδόθη ἡ ὑπάτη τῶν ποιῶν κατὰ τοῦ πελάτου σου;

— Μοὶ ἐδόθη ἡ ἀνάουσις.

— Τότε λοιπὸν, ἐπιτυχία.

— ὦ! δὲν χρήζω μεγάλων ἐπαίνων κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

— Διηγῆθιτέ μοι τὰ κατ' αὐτῇ

— Εὐχαρίστως, ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ ὅτι δὲν εἶναι φαιδρά. Ὁ πελάτης μου ἦν κλέπτης, ἀλλὰ κλέπτης... Ὁ ἐπιτιμῶν ὅμως νὰ σοὶ ἀφγηθῶ ἐν τῷ συνόλῳ τὴν θλιβεράν ταύτην ἱστορίαν.

Ὁ Φίλιππος Μορλέ ἦν ἐργάτης γλύπτης, φιλόπονος, ἐργατικός, ὑποληπτόμενος ὑπὸ τῶν προΐσταμένων του, φαιδρὸς ἐταῖρος καὶ λίαν ἀγαπητὸς παρὰ τοῖς συναδέλφοις του.

Ὁ Μορλέ ἦν ἐγγαμὸς πρὸ πενταετίας, ἀπῆρτιζον δὲ λίαν ὁμονοῦν ζεύγος. Καὶ τῆς συζύγου δ' ἐργαζομένης ἀπὸ μέρους τῆς, ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου ἔσχον τὴν εὐμάρειαν, βοηθούντος δὲ καὶ τοῦ ἔρωτος, ἀπήλασαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν.

Μετὰ παρέλευσιν ἔτους θυγάτριον ἐγεννήθη αὐτοῖς, ὅπερ ἡ μήτηρ ἀνέθρεψεν. Ἐκτοτε ὁ Φίλιππος δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἐργάζεται ἡ σύζυγός του ἐκτὸς τοῦ οἴκου, διότι ἐργασία ὑπῆρχεν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, τὸ δὲ θάρρος δὲν κατέλιπεν αὐτόν. Ἄλλως τε δὲ εἶχον κατὰ μέρος καὶ τινὰς οἰκονομίας. Μολαταῦτα, ὅποταν ἡ μικρὰ δὲν εἶχε πλέον τσαούτην χρείαν τῆς μητρὸς, ἡ μήτηρ αὕτη ἐτελεύτησεν.

Ὁ Φίλιππος ἀπέμεινε μόνος μετὰ τοῦ θυγατρίου, μὴ συμπληρώσαντος εἰσέτι εἰκοσάμηνον ἡλικίαν.

Οὐδαμῶς ἔστεργε ν' ἀποχωρισθῆ τῆς μικρᾶς, ἦν κατὰ μὲν τὴν ἡμέραν ἐπετήρουν οἱ γείτονες, τὸ δ' ἐσπέρας ὁ Φίλιππος, μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπινόδον, ἐλάμβανεν ἐπὶ τῶν βραχυόνων τὴν προσφιλεῖ Ἀδριανὴν καὶ μετέφερον αὐτὴν κοιμημένην εἰς τὴν κοιτίδα τῆς.

Πολλάκις ὁ Φίλιππος παρέμενον ἐκεῖσε ἐπὶ ὄλην ὥραν ἐν ἐκστάσει παρὰ τὴν στρωμνὴν, ἐφ' ἧς αὕτη ὑπνωττε, παραμονεύων τὴν ἀναπνοὴν τῆς.

Τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο μικρὸν πλάσμα οὐδένα εἶχεν ἕτερον πλὴν αὐτοῦ· αὐτὸς ἦν ὁ μόνος αὐτοῦ προστάτης, ὡς ἐπίσης ἐκεῖνο ἦν ἡ μόνη τοῦτου χαρὰ.

Ἐντούτοις ὁ Φίλιππος ἐπανεκτήσατο τὴν φαιδρότητα του παρὰ τοῖς ἐταίροις· ἡ μικρὰ ἠδῆξάνετο ὡς εὐθαλὲς δένδρον, αὐτὸς δ' ἐπρόριζετο

ἐπαρκῶς τὰ πρὸς τὸ ζῆν· διὸ ᾤφειλεν ἐπὶ τέλους νὰ ὑπομείνῃ τὴν τύχην του.

Ἄλλ' οἴμοι! ἡ φαιδρότης ἐκείνη δὲν ἦν ἡ κατ' ἐπίφασιν. Ὁ ἐργάτης ἔφερεν ἐν τῇ καρδίᾳ, ὡς χαῖνον τρυῖμα, τὴν ἀνάμνησιν τῆς προσφιλοῦς νεκρᾶς. Ἐν τῷ μυγῷ τῆς καρδίας του ἔφερε τὸ διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν πένθος.

Δύο ἔτι, εἶχον παρέλθει, ἡ δὲ παιδίσκη ἦν σχεδὸν τετραετής.

Καὶ ἡ ἐργατικὴ κρίσις, ὑφ' ἧς ἀπὸ πολλοῦ ἔτασχεν ἡ τῶν χειρωνακτικῶν τάξις, εἰσῆρχετο ἤδη ἐν τῇ ὀξείᾳ αὐτῆς περιόδῳ. Πανταχόσε, ἐν τοῖς προαστείοις, τὰ ἐργοστάσια ἔκλειον τὰς θύρας των. Ὁ Φίλιππος πρὸ ἑξαμηνίας εἶχεν ὑποτιμηθῆ εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ ἡμερομισθίου, ὅτε τέλος ὁ ἐργοστασιάρχης ὑπεχρεώθη νὰ τὸν ἀπολύσῃ τέλειον.

Ἐπὶ μῆνας ὄλους ὁ Μορλέ ἐζήτησεν εἰς μάτην ἐργασίαν.

Μετὰ ἑξαμῆνον ἀργίαν οὐδὲν πλέον ὑπελείπετο ἐκ τῶν μετὰ τοσοῦτου πόνου περισυλλεγεῖσθαι οἰκονομιῶν.

Παρέσχον τῷ Φιλίππῳ ἐλπίδας περὶ προσερχοῦς ἐπαναλήψεως τῶν ἐργασιῶν, ἀλλ' ἐπελθόντος ἤδη τοῦ χειμῶνος, δὲν ἠδύνατο οὐδόλως νὰ ὑπολογίσῃ ἐπὶ ἐπαναλήψεως τοῦ ἔργου του πρὸ τοῦ ἐπιόντος ἔαρος.

Ἐζήτησε τότε θέσιν τινὰ ὅταν δῆποτε, ἔστω καὶ ὡς ὑπαλληλίσκος καταστήματος, εἴτε ὡς χειρῶνα· πᾶσαι αἱ θέσεις ἦσαν κατειλημμέναι καὶ ἀγρῦνως τηρούμεναι ἐν τοῖς πονηροῖς ἐκείνοις καιροῖς, ἐν οἷς ἡ δυστυχία πάντοτε ἀπειλητικὴ ἐπικρατεῖται.

Οἱ θυρωροὶ, ἀξιόλογοι ἄνθρωποι, ἐνησυχολοῦντο περὶ τὴν Ἀδριανὴν, καὶ περιποιούοντο αὐτὴν ὡς ἴδιον τέκνον. Ὡστε ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ὁ Φίλιππος διετέλει ἐξησφαλισμένος. Ἐνόσφαι στερήσεις δὲν ἠπέλιπον ἢ αὐτόν καὶ μόνον ἐθεώρει δυνατὴν τὴν πάλιν.

Ἐντούτοις αἱ παθήσεις ἠῤῥξανον ὁσημέραι, καὶ πολλάκις ὁ ἐργάτης κατεκλίνετο μετὰ σπαραγμῶν τῶν ἐντοσθίων, παραγομένων ἐκ τῆς πείνης.

Νὰ ἐπαιτήσῃ! συνηθάνετο ἀδύνατον τὸ τοῦ

οὔτο. Ὁ Φίλιππος ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ ἀγερωχίαν τοιαύτην, ἢ μὲχρι τοῦδε δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ.

Ἐσπέραν τινὰ ὑπέστρεφον οἴκοι ἀνερχόμενος τὸ πλήρες ἐμποδίων προάστειον. Ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς προτεραίας οὐδὲν εἶδος τροφῆς εἶχε λάθει.

Ἐστράφη ἐν τῷ ἐρήμῳ δρομίσκῳ, τῷ πρὸς τὴν κατοικίαν του ἄγοντι, ὅτε αἴφνης φορικῶδες πειρασμὸς προσήλωσεν αὐτόν πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ ἰδάριου.

Ἐνώπιον τῆς θύρας ἀρτοποιείου, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, κατέκειτο τὸ κνίστρον γυναικὸς, διανεμούσης τοὺς ἄρτους, ἐντὸς τοῦ ὁποῦοι κλείστοι ἔτι τοιοῦτοι ὑπῆρχον.

Ὁ Φίλιππος ἠσθάνθη ὡς σιδηροῦν τινα ὄνυχα διασχίζοντα τὸ στῆθος του.

Νὰ κλέψω! εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὦ! εἶναι φρικῶδες τὸ τοιοῦτο! ὄχι, μυριάκις ὄχι! προτιμώτερον νὰ ἐπαιτήσω! Ὁ Φίλιππος κλέπτης! ὕπαγε ὀπίσω μου! ἄς ψοφήσω καλλίτερον, παρὰ νὰ ρυπανθῶ μὲχρι τοιοῦτου σημείου.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως, ὡσεὶ βουλόμενος νὰ διαφύγῃ τὸν παρενχλωῦντα αὐτόν πειρασμὸν λίαν ὄμως θλιβερὰ εἶδησις ἀνέμενεν αὐτόν.

Μετὰ μεσημβρίαν ἡ Ἀδριανὴ εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ φορικιάσεων πυρετοῦ, ἀνεπαύετο δὲ ἡ δύστηνος κορασίς, καίουσα καὶ μετὰ ὠχροῦ προσώπου, ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν θυρωρῶν.

Προσκληθέντος τοῦ ἱατροῦ τῶν ἀπόρων, διεγνώσθη ὅτι ἡ μικρὰ ἦν προσβεβλημένη ὑπὸ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Ὁ Φίλιππος παρέλαβε τὴν παιδίσκη καὶ ἐγκατέστη παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν τῆς, ὅπου διῆλθεν ἀλγεινοτάτας ἡμέρας παραμονεύων τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ φοβεροῦ νοσήματος.

Διαρκούντων τῶν πρώτων αὐτῆς παραληρημάτων ἡ Ἀδριανὴ ἐπὶ ὥρας ὄλας ἀνεκάλει ὑπόσχασιν πεπλάκωμένην ἤδη, ἦν ὁ πατήρ τῆ εἶχε δώσει. Ἡ δ' ὑπόσχεσις αὕτη ἦν περὶ πλαγῆνος ὀφθείσης ἡμέραν τινὰ ἐν τῷ τῆς προσόψεως παραθύρῳ καταστήματος.

Ὅταν δ' ἐπῆρχετο ἡ βελτίωσις, ὅταν κατέπαυον τὰ παραληρήματα, αὕτη ἦν ἡ σπουδαία τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς συνδιάλεξις.

— Εἶπέ μου, καλὲ πατέρα, θὰ μοῦ ἀγοράσῃς τὴν κοῦκλά μου;

— Ναί, ἀγάπη μου, ναί.

Ὁ Φίλιππος ἠδυνήθη νὰ δανεισθῆ χρηματικόν τι πρὸν παρὰ τῶν ἐταίρων του, ἀλλὰ τὸ ἀργύριον ἐκεῖνο ταχέως ἐξηρανόσθη εἰς ἀγορὰν φαρμάκων.

Πρωίαν μάλιστα τινα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνάψῃ τὸ πύραυλον ἐν τῷ ὑπερώῳ.

Μετὰ μεσημβρίαν ἡ θέσις τῆς Ἀδριανῆς κατέστη σοβρωτέρα.

Ἐλθὼν ὁ ἱατρὸς νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν κορασίδα, ἐξήγγειλεν ὅτι αὕτη ἀπόλετο.

— Ἐπανακτήσατο ἡ μικρὰ τὰς αἰσθήσεις τῆς, ἤρξατο διὰ τῆς ἀδυνατοῦ καὶ συρομένης τῶν ἀσθενῶν φωνῆς νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἀπαύστως:

— Πατέρα μου, πατεράκη μου, θέλω τὴν κοῦκλά μου!

Ὁ Φίλιππος ἐβλεπε τὴν θυγατέρα του ἀπολυμένην· μετὰ τινὰς ἔτι ὥρας θὰ ἐπῆρχετο ὁ θάνατος νὰ τὴν ἀναρπάσῃ.

Ἡ ἐπιθυμία αὕτη τῆς πλαγῆνος ἦν ἡ τελευταία ἠδονή, ἦν ἡ προσφιλεῖς παιδίσκη ἠδύνατο ν' ἀπολαύσῃ.

Ὁ Φίλιππος παρεκάλεσε μίαν γείτονα νὰ ἐπιτηρήσῃ τὴν Ἀδριανὴν, διότι αὐτὸς ᾤφειλε νὰ ἐξέλθῃ.

Ἐώραμεν ἀμέσως παρὰ τινὶ ἀρχαίῳ ἐταίρῳ, ἐφ' ὃν ἠλπιζεν ὅτι ἤθελε τῷ δανείσει τὰ ἀναγκαίουντα πρὸς τὴν τοιαύτην ἀγορὰν κεράτια.

Ἄλλ' ὁ ἐταῖρος ἔτυχεν ἀπουσιάζων.

Οὔσης τῆς ὥρας τῆς ἐκ τῶν ἐργοστασίων ἀπολύσεως, ὁ Μορλέ κατῆλθε πρὸς τὰ βουλευθάρτα ἐνθα δυνατὸν ἦν νὰ συναντήσῃ τινὰ τῶν φίλων.

Ἀφίχθεις ὅμως εἰς τὰ βουλευθάρτα οὐδένα τούτων συνήντησε.

Τὰ παραπήγματα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἠνοίγοντο κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἑσπέραν.

Τὸ πλῆθος συνωθεῖτο ἐνώπιον τῶν ἐκτεθειμένων περιεργοτήτων τῆς ἐροτῆς, ὁ δὲ Φίλιππος παρηκολούθει τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ἄνευ συναισθήσεως.

Αἴφνης εὐρέθη ἐνώπιον ἐκθέσεως ἀθυρμάτων· ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ ἦσαν παρατεταγμέναι πλαγῆ

γόνες, θεώμενοι τοὺς διαβάτας διὰ τῶν ὑελίνων ὀφθαλμῶν των, μετὰ τῶν πεφυσιωμένων καὶ ἐψιμυθιωμένων μορφῶν αὐτῶν.

Ἐν ἀκαριαίῳ συλλογισμῷ ὁ Φίλιππος διεΐδεν ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ἐντὸς τῆς κοιτίδος τῆς, τὴν Ἀδριανὴν, καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς κορασιῶδος ἐπαναλαμβάνουσαν:

— Πατέρα μου, πατέρα μου, θέλω τὴν κοῦκλά μου!

Τότε παράφορος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, δρᾶττεται μιᾶς τῶν πλαγγόνων, καὶ ἀνατρέπων τὸ πλῆθος τρέπεται εἰς φυγὴν.

— Κλέπτῃς! κλέπτῃς! ἀνεκράυγαζον πανταχόθεν.

Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ συλληφθῇ.

Οἱ ἀστυφύλακες προὔτιθεντο νὰ προσάγαγωσιν αὐτὸν παρὰ τῷ ὑπαστυνύμφῳ· τότε δὲ ὁ Φίλιππος ἐντὸς τῆς βορβορώδους ὁδοῦ καὶ μετὰ χειρῶν συνεσταυρωμένων ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἐκλιπαρῶν αὐτοῦ; νὰ τὸν συνοδεύσωσιν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἔνθα ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐξέπνευσε.

Ἐβῆσεν, ἐκεῖσε μεταξὺ δύο ἀστυφυλάκων, καὶ κρατῶν ἔτι ὑπὸ τὸ ἐνδύμα του κεκρυμμένην τὴν πλαγγόνα, ἣν αὐτὴ ἐφρυστάθησεν πλέον νὰ τῷ ἀφείλωσι.

Προσδραμῶν δὲ παρὰ τὴν κοιτίδα τῆς Ἀδριανῆς, καὶ ἀνασύρας τὸ ἄθυρμα ἐφώνησεν:

— Ἰδοὺ, μικρά μου, ἰδοὺ ἡ κοῦκλά σου.

Ἡ κορασις ἐφαίνετο ὡς ὑπνώττουσα, ἔφερε δ' εἰσέτι ἐπὶ τῶν χειλέων τὰ ἔγνη ἑλαφροῦ μειδιάματος

— Ὁ Πανύγαθος Θεὸς τὴν ἐπήρσε, κύριε Φίλιππε, εἶπεν ἡ ἐν τινὶ γωνίᾳ κλαίουσα γείτων

Ὁ Φίλιππος κατέπεσε πρὸ τῆς κοιτίδος· μετὰ τινὰ δὲ στιγμὴν στρεφόμενος πρὸς τοὺς φύλακας:

— Κύριοι, εἶπε, θὰ μὲ ἀφῆτε νὰ τὴν μεταφέρω εἰς τὸ κοιμητήριον· θὰ ἦμαι ἴσως ὁ μόνος ὁ συνοδεύων τὸ φορεῖόν τῆς. Μετὰ ταῦτα δὲ θὰ ἐπανέλθητε νὰ μὲ παραλάβητε, ἀφοῦ εἶμαι... κλέπτῃς.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Φίλιππος Μορλὲ παρεδίδετο ἐκουσίως εἰς τὴν δικαιοσύνην, μολὲ εἶπεν ὁ

Γεώργιος, ἡ δ' ὑπόθεσις του αὕτη ἦν ἡ πρώτη ὑπὲρ ἧς συνηγόρησα.

Ὡς βλέπετε, ὁ πρωτός μου πελάτης οὐδαμῶς ἐτύγχανεν ἄτιμος ἀνὴρ. ἡ δ' ἀθώωσις του δὲν λογίζεται ἐπιτυχία ὑπὲρ ἑμοῦ τὸ παράπαν. Τὴ σὺ φρονεῖς περὶ τούτου;

— Ἐγὼ φρονῶ... φρονῶ, εἶπον, ὅτι καίτοι συνήθως τοσούτῳ σκωπτικῶς αἰσθάνομαι δάκρυ ἀναβλύσαν ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων μου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

G. M. K.

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

VIII

Ἐν τούτοις ὁ ἐνωμοτάρχης, ὡς ἄνθρωπος πονηρὸς, ἐμελέτα τὸν τρόπον τῆς ἐπιθέσεως.

— Τό τ ε ς τὸ λοιπὸν, εἶπεν αἴφνης ἀποκλίνας πρὸς τὴν γείτονά του, ἰδοὺ οἱ φίλοι ὄλοι εἰς εὐθυμίαν.

Ἡ Ἰωάννα ἐμείδιασε χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Ζητοῦν αὐτοὶ ταῖς γλυκάδες εἰς ταῖς μάταιαις ἡδοναῖς τοῦ κρασιῦ καὶ τοῦ φαγητοῦ· ἡμεῖς ὅμως οἱ στρατιωτικοὶ ἔχομεν τὴν ὄρεξί μας πλέον λεπτή! Δὲν τοὺς κατηγορῶ μολοντοῦτο ποῦ φρίνονται ἀναίσθητοι εἰς τὰ θέλητρα τῆς ὡμορφιάς, ἐνῶ ἡμεῖς...

— Ἐνῶ ἡμεῖς—διέκοψεν εἰπὼν μετ' ἀξιοσημειώτου ἀγροικίας ὁ χωροφύλαξ, ποτηθεὶς ἐκ τῆς εὐγλωττίας τοῦ προΐσταμένου του,—ἐνῶ ἡμεῖς ἔχομε καλλίτερα ἓνα ἀπλὸ φίλημα μιᾶς ὡμορφῆς γυναικῆς πᾶρεξ οὐλα τὰ τ σ ι μ π ο Ὑ σ ι α καὶ οὐλα τὰ ζ ι α φ ε τ ι α εἰς τὴν καλλίτερη λοκάντα τοῦ Παρισίου!

— Καὶ τῷ ὄ ν τ ι ς, ὡραία κυρὰ, καὶ τῷ ὄ ν τ ι ς, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ὁ ἐνωμοτάρχης: Ἡ εὐτυχία τοῦ νὰ ἦναι τινὰς ἐς τὸ πλάγι σας μᾶς κόφτει τὴν ὄρεξί. Καὶ ὅσο γιὰ μένα π ρ ο σ ω π ι κ ῶ ς, προτιμοῦσα ν' ἀποθάνω τῆς πείνας παρατηρῶντας τὰ μμάτριά σας ποῦ ὁ-

μοιάζουν μὲ σφάλτο—τόση λάμπουν—προτιμοῦσα, τέλος πάντων, νὰ τρώγω τὴν πείναν παρὰ νὰ μὴ σᾶς βλέπω.

Ἐἶν ὁ χωροφύλαξ εἶχε τὴνδύναμιν νὰ στραγγάλισῃ τὸν προΐσταμένον του, ταῦτα λέγοντα, ἤθελε πρᾶξει τοῦτο μετὰ πάσης χαρᾶς· ἀλλὰ τὸ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος εἶναι βαθέως ἐρριζωμένον ἐν ταῖς καρδίαις τῶν στρατιωτικῶν καὶ τούτου ἕνεκεν κατέστειλε τὴν ἀγανάκτησιν, ἧς κατέλαθεν αὐτὸν ἡττηθέντα ὑπὸ τῆς στωμυλίας τοῦ προΐσταμένου. Ἐπασεν ἐν τούτοις φίλην καὶ ἐκ τοῦ οἴνου, ὃν αὕτη ἐμπεριεῖχε, πληρώσας μέχρι χειλέων τὸ ποτήριον τῆς Ἰωάννας, τῇ εἶπεν ἰλλωπίζων.

— Συμπαθεῖο, Ἀφρικάνα, ποῦ μὲ τὴν ὡμορφιά σου λωλαίνεις τὸν κόσμον! συμπάθεο νὰ σοῦ δώσω νὰ πιῆς ἓνα ποτηράκι κρασί, γιὰτὶ τὸ κρασί, τάχατες εἶναι ὁ ἐγκαρδιακὸς φίλος τοῦ ἔρωτος.

— Νερὸν, εἶπε ἡ Ἰωάννα, σχῆμα ἀποστρεφῆς πρὸς τὸν οἶνον μεγάλης ποιούσα.

— Κύριοι, εἶπε πρὸς τοὺς χωροφύλακας ὁ Ναδιέρ παρεμβάς. Οἱ ἄραβες δὲν πίνουν κρασί, διότι τοὺς τὸ ἀπαγορεύει ἡ θρησκεία των.

— Καὶ βέβαια πῶς ἔτσι εἶναι, ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης ὑπερχαίρων, διότι εὐαρεστῶ, τῇ ὡραία ὀθωμανίδι δυστηρέσται συγχρόνως τῷ ἀντιπάλῳ του. Μοναχὰ ὁ μεθύστακας λέγει πῶς ὁ Βίγκος καὶ ἡ θεὰ Ἀφροδίτη κάνουν μαζὺ χωρὶς!

— Ἐνωμοτάρχη, ὑπέλαθε μετὰ τραχύτητος ὁ χωροφύλαξ· αὐτὸ τὸ εἶπα ἐγὼ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι μεθύστακας.

— Ἐπιμένω εἰς τὴν ἰδέσ μου, ἀπεκρίθη ὁ ἐνωμοτάρχης. Ὅσοι ἀγαποῦν νὰ τὸ τσοῦζουν, δὲν φέρονται πάντοτε καλὰ πρὸς τὸ ὠ ρ α ῖ ο σ ὄ λ ο.

— Ἀπὸ τὸ λίγο ὡς τὸ πολὺ ὑπάρχει διαφορὰ, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ ἐρυθρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἐγὼ δὲν εἶπα πῶς πρέπει νὰ πίνῃ τινὰς καὶ νὰ γίνεταί σουπί. Δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ φύγη τέτοιος φαρμακερὸς λόγος.

— Τόση χειρότερα, ἂν τάχατες τὸ ἀξίζεις νὰ σὲ μεταχειρίζωνται ὡς μεθύστακα, ἀπήντησεν ὁ ἐνωμοτάρχης ἐν φλέγματι, ἐνῶ ὁ χωροφύλαξ ἐξωργίζετο.

Τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Ναδιέρ ἡ ἐκρηξις προσελήφθη καὶ οἱ δύο ἀντερασταὶ ἐξηκολούθησαν τὰς πρὸς τὴν ψευδο-Φάτμαν φιλοφρονήσεις των.

— Εἶναι βέβαια καλὸ πρᾶγμα ἔναι τινὰς ἐς τὴν ἐπιππο χωροφυλακῆ. Ὅλοι ζουλεύουν τὴν τύχη μας. Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ εἶχα καμμία δυσκολία νὰ γίνω πάλιν πολίτης, ἐὰν μία γυναικὴ ὡσὰν τὴν κοκωνίτσαν ἤρχετο καὶ μοῦ ἔλεγε: «Νικολό· ἄφησε τὸ ἄλογόν σου, τὰ σειρήνια σου, τὰ γάντια σου, τὰ λουριά σου, τὸ κράνος σου καὶ τὰ ποδήματά σου καὶ ἔλα μαζὶ μου, εἰς τὸν τόπον τοῦ πατέρα μου!» Ἐγὼ ἀμέσως θὰ ἐδίδα τὴν παραίτησίν μου, καὶ θὰ τὴν ἀκολουθοῦσα εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ ἀκόμη μέσα ἐς τὰ βάθη τῆς ἐρημίας τῆς Ἀφρικῆς.

— Καὶ ἐγὼ θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιον, ἀνεβόησεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Ἐγὼ πίνω εἰς ὑγείαν τῆς αὐταπαρνήσεώς σας καὶ τῆς ἐπιτυχίας ἐνὸς ἐξ ἡμῶν ὑπέλαθεν ὁ Ναδιέρ πληρώσας τὰ ποτήρια.

Οἱ χωροφύλακες ἐμιμήθησαν τὸν Ναδιέρ. Εἶχον ἤδη πῖει πολὺ καὶ διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος τριπλῆς μέθης—τῆς μέθης τῆς φιλοδοξίας, τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ οἴνου. Οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐξήστραπτον φλόγας καὶ ἡ ῥις ἐκστέρου ἐπορφυροῦτο· ὑποβλέποντες δ' ἀλλήλους ἡκόντιζον περιπαθῆ βλήματα πρὸς τὴν μικρὰν ἀφρικανὴν, ἧτις εἰς οὐδένα ἐφαίνετο παρέχουσα προτίμησιν ἐξαιρετικὴν. Ἡ πικνοῦργος Ἰωάννα ἐνησμενίζετο διεγειρούσα τὴν ζηλοτυπίαν τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες προσεπάθουν νὰ τῇ φανώσιν ἀρεστοί· καὶ ὑπεμείδια ἐρωτοτρόπως ὅτε μὲν πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχη, ὅτε δὲ πρὸς τὸν χωροφύλακα, ἀλλ' ἐξίσου πάντοτε. Ἡ δὲ παιδιὰ αὕτη διήρακεσε καθ' ὅλον τὸ δεῖπνον.

Εἰς τὸ ἔαρον τῆς τραπέζης ἄκρον, αἱ συνομιλίαι ἦσαν ζωηραὶ, ἀλλ' οὐχὶ περὶ ἔρωτος. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ θησαυροῦ, τὰ ὁποῖα ἄλλοι μὲν ὑπελόγιζον εἰς εἴκοσιν ἄλλοι δὲ εἰς ἑκατὸν πεντήκοντα, ἐνῶ ὁ Μπαρμπαντώνης, ἐξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, καθότι θὰ εἶχε καὶ αὐτὸς, ὡς κυνηγὸς κεχειροτονημένος, στοργγύλην μερίδα, προέπειν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας.

Ἐν μέσῳ τῆς τόσης τῶν συνδαιτυμόνων εὐθυμίας, ἀντήχησε φοβερά βλασφημία καὶ μέγας ἐγένετο θόρυβος.

Ἴδου τί συνέβαιναν.

Οἱ δύο χωροφύλακες, βαρυνθέντες τοὺς ἀκροβολισμούς, προέβησαν ἐπὶ τὸ ἔργον· ζητοῦντες ὑπὸ τὴν τράπεζαν τοὺς πόδας τῆς Ἰωάννας, προσεπάθησαν νὰ τὴν διδάξωσι τὴν ἄφρονον ἐκείνην ἀλλ' εὐγλωττον διάλεκτον, ἣτις λαλεῖται ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Ἐπὶ τῇ ἐπιθέσει ταύτῃ ἡ Ἰωάννα ἔθηκε τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν βίκτρων τῆς ἑδρας τῆς ἐξασφραλισθεῖσα οὕτως ἀπὸ πάσης προσεγγίσεως. Οἱ πόδες τῶν χωροφυλάκων, μηδὲν ὑποπτευθέντων συνητήθησαν μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἐλαφρὰ δὲ καὶ ἀλληλοδιάδοχος πίεσις ἐξηκολούθει νὰ λαμβάνῃ γώραν, ὅτε ὁ ἔνωμοτάρχης ὑψώσας τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἐπάτησε διὰ τοῦ πέλματος τὴν ράχιν τοῦ ποδὸς τοῦ χωροφύλακος.

Ὁ χωροφύλαξ αἰσθάνθη τὸς ἦλους τοῦ ὑποδήματος, ἀνεγνώρισε τὴν ἀπάτην του

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτόν· ἄς τὸν ἀφήσωμεν τὸν κύριον ἔνωμοτάρχη νὰ διασκεδάξῃ.

Καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῇ, ἤρξατο ν' ἀνταποκρίνηται εἰς τὴν προκλητικὴν τοῦ ἔνωμοτάρχου πίεσιν δι' ἐλαφρῶν τοῦ ποδὸς ἀνατιναγμῶν, ὡς εἰ ἔλεγε·

— Σὰς ἐνοῶ.

Ὁ ἔνωμοτάρχης ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς περιέστρεφεν ἡλιθίως πλήρη ἔρωτος βλέμματα καὶ τοσοῦτῃ γελοῖος ἐφαίνετο ὥστε ὁ χωροφύλαξ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τοὺς γέλωτας διὸ ἀπωθήσας τὸν πόδα, ὡσεὶ θέλων νὰ διώξῃ κύνα ἐνοχλοῦντα αὐτόν, εἶπε·

— Οὐστ! στὸ διάβολο! Τὰ σκυλιὰ σας, κύριε Ναδιέφ, ἔχουν συνήθεια νὰ πατοῦν ἐπάνω ἔς τὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτο δὲν εἶναι εὐχάριστο.

Ὁ ἔνωμοτάρχης, ἐνοήσας τὴν προσβολὴν, ἠρρυθρίασε μέχρις ὧτων· ἰδὼν δὲ, ὅτι πάντες, μηδὲ τῆς Ἰωάννας ἐξαιρουμένης, μέγα ἐγέλων, ἠγέρθη μανιώδης καὶ βλοσυρῶς προσβλέπων τὸν χωροφύλακα, τῷ εἶπε·

— Παίξεις μαζί μου, σύντροφε! Ἐμπρός,

ἔξω καὶ οἱ δύο μας. Δὲν σοῦ μιλεῖ τώρα ὁ ἔνωμοτάρχης σου, ἀλλ' ἄνθρωπος ποῦ δὲν θυμᾶται, ὅτι ἔχει χρυσὰ γαλόνια.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ χωροφύλαξ θραυμάχως. Κ' ἐγὼ τὸ θέλω· τὸ σπᾶθὶ ν' ἀποφασίσῃ.

— Ἐμπρός!

— Ἐμπρός!

— Ποῖος θέλει νὰ γίνῃ μάρτυράς μου; ἠρώτησεν ὁ ἔνωμοτάρχης.

— Ὅλοι μας, ἀπεκρίθησαν οἱ κυνηγοὶ περιεργοὶ νὰ ἴδωσι τοὺς δύο ἀνδράς διασταυρούμενους τὰ ἔσφη των.

Πάντες ἠγέρθησαν. Οἱ χωροφύλακες διηυθύνθησαν πρὸς τὴν θύραν, ἐκεῖ δὲ στὰς ὁ ἔνωμοτάρχης εἶπε πρὸς τὸν χωροφύλακα·

— Ὅριστε πρῶτος τοῦ λόγου σου. Ἐγὼ σὲ ἀκολουθῶ.

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ χωροφύλαξ προσκλίνας. Εἰς σὰς αὐτὴ ἡ τιμὴ.

Ὁ ἔνωμοτάρχης δὲν ἐπέμενε περισσότερον, διὰ σταθερᾶς δὲ χειρὸς σύρας τὸν μογλὸν ἠνέφεξε τὸ ἕτερον τῶν τῆς θύρας φύλλων. Ἄλλ' εὐθύς ὠπισθοδρόμησεν ἐμβρόντητος.

Ἄνθρωπος αἱματόφυρτος ἵστατο ὄρθιος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, στηριζόμενος διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου.

X

Ἐνθα ὁ βρυκόλαξ ἐξηγείται.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ, οἱ μὲν κυνηγοὶ ἀπέμειναν ἀναυδοὶ, οἱ δὲ χωροφύλακες ἐκλονίσθησαν καὶ ὁ Μπαρμπαντώνης κατέπεσεν ὑπτιος. Ἡ Ἰωάννα ἐλιποθύμησεν, ἀλλ' ἡ Φάτμα σπεύσασα τὴν ἀνεκάλεσε μετ' ὀλίγον εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς.

— Αὐτὸς εἶναι! εἶπεν ἡ Ἰωάννα μόλις συνελθοῦσα.

— Μὴ ταραττεσαι, τῆς ἐπιθύρσειν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ὁ Ναδιέφ. Δὲν θὰ σὲ ἀναγνωρίσῃ.

— Ὁ ἐπιστάτης! ἀνεβόησαν οἱ χωροφύλακες

— Τὸ ἀρεντικό μου! εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης.

— Ναί! ναί! εἶμαι ἐγώ! ἐγώ, ποῦ μὲ ἔδολοφόνησεν ἕνας κκοῦργος ποῦ λέγει πῶς εἶναι ἀνεψιός μου, ἀνένραξεν ὁ Βιλλῶτος.

Οἱ χωροφύλακες ἐφαίνοντο ὡς ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγερθέντες. Ἐξηκόντιζον περὶ ἐαυτοὺς βλέμματα ὑποπτα, ἀνακεραλαιόντες τὰ συμβάντα καὶ βουλευόμενοι τί ποτε ὤφειλον νὰ πιστεύσωσι, τί νὰ σκεφθῶσι καὶ τί νὰ πράξωσιν.

Ὁ Βιλλῶτος ἐξακλουθῶν νὰ ἴσται ὄρθιος ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐδακτυλοδείκτει τοὺς κυνηγοὺς.

— Καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐδῶ, οἱ κκοῦργοι, εἶναι συνένοχοι τοῦ δολοφόνου, εἶπεν.

Ὁ Ναδιέφ, παρατηρήσας, ὅτι οἱ χωροφύλακες ἐφαίνοντο ἀποκλίνοντες νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὴν κατηγορίαν, παρεμβῆς εἶπε·

— Συνένοχοι!

— Ναί! Ὅλοι σας εἴσθε κκοῦργοι, ἐπανέλαβεν ὁ Βιλλῶτος προχωρήσας ἐν βήμα.

Ὁ Ναδιέφ βλέπων τὸν ἐπιστάτην κλοσόμενον ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βρυκλίου καὶ ὀδηγήσας πλησίον ἑδρας ἐβοήθησε νὰ καθεσθῇ, μετ' ὅ εἶπε·

— Κύριε, κατηγορεῖτε τὸν φίλον μας Ραοῦλ, τὸν ἀνεψιόν σας, ὅτι σὰς ἐπλήγωσε. Τοῦτο πρέπει νὰ ἀποδείχθῃ· διὰ τί ἐνδέχεται νὰ ἀπατάσθε

— πρᾶγμα ἄλλως· τε ὄχι σπάνιον— Ὅσον δὲ μᾶς ἀφορᾷ, δὲν δύναται νὰ εἴμεθα ἔνοχοι πράξεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πράξωμεν.

— Ἦτον ἐνεῶρα, συνωμοσία!

— Κύριοι, ἐπανέλαβεν ὁ Ραοῦλ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς χωροφύλακας· βεβαιώσατε λοιπὸν τὸν κύριον Βιλλῶτον, ὅτι ὁ πόνος τὸν κάμνει νὰ παραλογίζηται.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ὁ χωροφύλαξ.

— Δὲν ἐχωρίσθησαν διόλου ἀπὸ ἡμᾶς, εἶπεν ὁ ἔνωμοτάρχης μετὰ ζωηρότητος.

— Δὲν εἶναι κκοῦργοι, προσέθηκεν ὁ χωροφύλαξ ἀτενίζων τὴν Ἰωάνναν, ἣτις τῷ ἔρριψε βλέμμα εὐχαριστήσεως.

— Καὶ ἀποδείξεις τὰ διαβατήριά των, τὰ ὅποια μᾶς τοὺς συσταίνουν ἐντόνως, εἶπεν ὁ ἔνωμοτάρχης ἀκτινοβολῶν διὰ τὸ μειδίωμα, τοῦ ἐπιόου τὸν ἠξίωσεν ἡ Ἰωάννα.

— Θὰ λάβητε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς εἴπη-

τε τί διέτρεξεν; ἠρώτησε μετ' ὑποκρίσεως ὁ Ναδιέφ.

— Νὰ πῶς ἐγένετο τὸ πρᾶγμα, ἀπήντησεν ὁ Βιλλῶτος. Ἐγὼ μιλῶσα μετὰ τὴν Γιαννοῦλα, τὴ μαγεύρισσά μου, ἣ ὁποία ἦτον εἰς συνεννόησιν μετὰ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον ποῦ μοῦ ἔδωκε τὴ μαχαίριά.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ὑπέλαβεν ὁ Ναδιέφ. Ἀποκαλεῖτε ἄθλιον τὸν Ραοῦλ· ἀλλὰ ἔχετε ἄδικον, κύριε!

— Πῶς λοιπόν; αὐτὸς εἶναι ἕνας δολοφόνος!

— Ποῖος λέγει πῶς δὲν ἐκάματε σεῖς τὴν ἀρχήν; Ἐχετε πολλὰ καὶ ἄλλα ἄδικα, κύριε Βιλλῶτε!

— Εἶμαι ἕνας τίμιος κτηματίας ἐγώ, εἶπεν ὁ ἐπίστατης, ἐνῶ ὁ φίλος σας εἶναι ἕνας τυχοδιώκτης!

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Ναδιέφ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς χωροφύλακας. Πρὶν ἔλθῃ ἐδῶ εἰς τὸν πύργον ὁ Ραοῦλ, μοὶ ἐνεπιστεύθη τὰ ἔγγραφα του. Ἐδουσίστε πρὸς τὸν θεῖόν του Ἴδου τὸ ἐπίσημα πιστοποιητικὰ τῆς ταυτότητός του.

Οἱ χωροφύλακες ἀνέγνωσαν τὰ ἔγγραφα καὶ ἐπίστησαν.

— Τότε εἶναι περισσότερον ἔνοχος, ἂν ἦνε ἀνεψιός μου, εἶπεν ὁ Βιλλῶτος.

— Ἡ ἀνάκρισις θὰ τὰ ἀποδείξῃ ὅλα καὶ ἴσως πρὸς ζημίαν σου.

— Νὰ τα δά!

— Τότε λοιπὸν δὲν μᾶς λέγεις ποῦ εἶναι ἡ ἀνεψιά σου;

Ὁ Βιλλῶτος, ὅστις εἶχεν ἤδη κατηρτισμένον τὸ σχέδιόν του, λαθῶν ἐπὶ δεκαετίαν ἤδη ὅλας τὰς προφυλάξεις, ἀπεκρίθη μετ' εὐκρινείας.

— Ἡ ἀνεψιά μου εὐρίσκεται ἐδῶ πλησίον, μόλις δέκα λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἦμπορῶ νὰ τὸ ἀποδείξω καὶ δὲν ἔχω τίποτε νὰ μὲ ἐλέγχῃ

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Ναδιέφ. Ἄλλ' ὁ Ραοῦλ θὰ εἶχεν ἴσως λόγους νὰ μὴ σὲ πιστεύῃ· ἐφοθεῖτο μήπως τὴν ἔδολοφόνησες· καὶ ἂν ἐνόμισεν, ὅτι εἶχεν ἀποδείξεις περὶ τούτου, εἰς τὴν ἐξαψίν τῆς ὀργῆς του βέβαια θὰ σὲ ἐκτύπησεν.

— Σταθῆτε! εἶπεν ὁ χωροφύλαξ. Μοῦ καίεται, ὅτι τὰ πράγματα ἐγένοντο ὅπως τὰ λέγει ὁ φίλος μας.

— Ἴδου μία ἐπιστολή, εἶπεν ὁ Ναδιέρ ἐξάγων ὀγκώδη φάκελλον ἐκ τοῦ ἐπενδύτου του· εἶναι ἐπιστολή τῆς ἡγουμένης τοῦ Μοναστηρίου τῶν Πτηνῶν, ἣτις βεβαίως, ὅτι πενταετής ἡ Ἰωάννα Δὲ Λαβεροῦ εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ μοναστηρίου. Ὁ φίλος μας Ραούλ ἦλθεν ἐδῶ καὶ ἐφοβεῖτο μήπως εἶχον ὀηλητηριάσει τὴν ἀδελφὴν του. Ὡστε πρέπει νὰ ὑπέκυψεν εἰς ἐξαψὶν ὀργῆς. Περὶ τούτου θὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸ δικαστήριον, τὸ ὅποσον πιθανῶς θὰ τὸν ἀθωώσῃ.

— Ἄπορτε νὰ γείνη αὐτὸ, ὑπέλαθεν ὁ χωροφύλαξ.

— Σαῖς ὅμως, κύρ Βιλλῶτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ναδιέρ, θὰ ὑπάγῃτε εἰς τὴν λαιμητόμον, ἐὰν πράγματι ἡ δεσποσύνῃ Δὲ Λαβεροῦ ἀπέθανεν — ἢ εἰς τὸ κἀτεργον, ἐὰν ἐσφετερίσθητε διὰ πλαστογραφίας τὰ ὑπάρχοντά της.

Ἄπο τινων στιγμῶν ὁ Μπαρμπαντώνης μὴ βλέπων τὴν Γιαννούλαν ἤτο προφανῶς ἀνησυχος καὶ ἔξυε συνεχῶς τὸ μέλιπον, τοῦθ' ὅπερ ἐφανέρου τὴν γέννησιν ἰδέας, καλῆς ἢ κακῆς.

— Νὰ σὰς πῶ τὴ γνώμη μου κ' ἐγώ;

— Δὲν σ' ἐρωτᾷ κανεὶς, ζῶον! εἶπεν ὁ Βιλλῶτος.

— Ποῖος τὸ λέγει; εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης. Γιὰ λέγε μας τὴν γνώμη σου, Μπαρμπαντώνη, καὶ μὴ σέ μέλει.

— Ἡ γνώμη μου εἶναι, εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης θαρρῆσας, πῶς ὅτι ἡ Γιαννούλα ἤτο ἡ ἀνεψιὰ τοῦ ἀφεντικοῦ.

— Πῶς τὸ ὑποπτεύεσαι; ἠρώτησεν ὁ Ναδιέρ χαίρων δι' ἣν φάσιν ἐλάμβανον τὰ πράγματα.

— Ὁμοιάζε δὲ μὲ τὴν μακαρίτισσα τὴν κυρὰ κόμησσα μιὰ χαρά.

— Ἄ! Τότε καταλαμβάνω τὰ πάντα, ἀνέκραξεν ὁ Ναδιέρ, ὡς ἐὰν εἶχεν ἀνακαλύψει τότε μόνον ὅ,τι ἤδη ἤπιστατο.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἀκούσας μετὰ προσοχῆς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν εἰκασιῶν τοῦ Ναδιέρ, εἶπε.

— Γιὰ τὴν ὥρα, τὸ καθήκον μας εἶναι νὰ συλλάβωμεν τὸν Ραούλ. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἐφυγε καὶ εὐρίσκεται τώρα πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, θὰ συντάξωμεν μόνον τὴν ἐκθεσί μας εἰς τὸν εἰσαγγελέα.

— Καὶ θὰ πῆτε, πῶς ἡ Γιαννούλα ἐβοήθησεν τὸν τάχατος ἀδελφόν της νὰ μὲ φημώτη, διέκαψεν εἰπὼν ὁ Βιλλῶτος.

— Ὅ,τι μὰς εἶπῃ, θὰ γράψωμεν πῶς μὰς τὸ εἶπες, ἐπανέλαθεν ὁ ἐνωμοτάρχης. Ὅμως θὰ προσθέσωμεν ἀκόμα καὶ ὅσα δυστυχῶς φαίνονται ἐναντίον σου.

— Ὅ,τι θέλετε. Ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος ὅσον τὸ περιστεράκι, καὶ τίποτε δὲν φοβοῦμαι. Θὰ πᾶρω δικηγόρον.

Καὶ ὁ Βιλλῶτος, ὀλίγον τι συνελθὼν ἡγέρθη, τῆς ἔδρας του, καὶ εἶπε τῷ ἐνωμοτάρχῃ.

— Σαῖς, ἐνωμοτάρχῃ, μέινετε ἐδῶ ὅσον θέλετε· εἴσθε ὡσὰν ἐς τὸ σπῆτι σας· ἀλλ' αὐτοὶ ἐδῶ οἱ κύριοι πρέπει ἀμέσως νὰ ξεκομπισθοῦν!

— Κύριε, ὑπέλαθεν ὁ Ναδιέρ νεύσας πρὸς τοὺς συντρόφους του νὰ κρατήσωσι τῆς ὀργῆς τῶν θὰ σὲ ἀφῆσωμεν ἤσυχον ἐδῶ εἰς τὴν ἔπαυλιν, διότι εἶσαι πληγωμένος καὶ ἡμεῖς θὰ ἐγκατασταθῶμεν εἰς τὸ μέγαρον. Εἶμεθα προσκεκλημένοι ἐκ μέρους τοῦ Ραούλ, τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ μεγάρου, καὶ ἀπ' ἐκεῖ δὲν θὰ ἤμπορέσῃ ποτε νὰ αἰς διώξῃ ἄνθρωπος ὡς σὺ, κύρ Βιλλῶτε.

Ἄβμπερὸς, Μπαρμπαντώνη, προσέθηκεν ἀπειθῶνόμενος πρὸς τὸν δεσποφύλακα· ἀναψὼν τὰ φῶτα καὶ ὀδήγει μας πρὸς τὸ μέγαρον.

— Ἄν κινηθῆς θὰ σὲ διώξω ἐσένα, ἀνέκραξεν ὁ Βιλλῶτος.

— Ἄκουσε δῶ τοῦ λόγου σου! εἶπεν ὁ Μπαρμπαντώνης πρὸς τὸν Βιλλῶτον. Ἐγὼ εἶμαι στὴν ὑπηρεσίᾳ τοῦ κῆμη, καὶ ὄχι δούλος ὀδικός σου!

— Παληάνθρωπε! ἐπεφώνησεν ὁ Βιλλῶτος.

— Παληάνθρωπος ἐσὺ! ἀντεῖπεν ὁ Μπαρμπαντώνης, νεύσας εἰς τοὺς νέους φίλους του κυνηγούς, οἵτινες τὸν ἠκολούθησαν.

— Θὰ μὲ ἀφῆσητε εἰς τὴν διάκρισιν αὐτῶν τῶν τιποτένιων; ἠρώτησε περιδεῆς ὁ Βιλλῶτος τοὺς χωροφύλακας.

(ἀκαλουθεῖ)

F. DU BOISGODDIN

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Ὁ Μάριος διανοήθη ἀναμφιλέκτως ὅτι πιθανὸν ἦν νὰ ἐπέλθῃ τοιαύτη τις ὑπόνοια τῷ χρηματιστῇ, τῷ παρέχοντι αὐτῷ τὴν τιμὴν τῆς ἀκράσεως, καθότι ἰδέομπε τὴν ἀφήγησιν τοῦ ὅπως παρεισαγάγῃ παρῆνθαι.

— Κύριε, εἶπεν ἀφελῶς, θὰ σκέπησθε ἴσως ὅτι δυνατὸν νὰ ἦμαι μυθολόγος τις, εἴτε ὅτι ἠγορήσθην ὅπως σὰς φέρω νὰ πιστεύσητε ληρέματα. Εὐρίσκω πολὺ φυσικὸν νὰ μὴ ἐκλαμβάνητε τοὺς λόγους μου ὡς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπειδὴ καὶ διὰ πολὺν καιρὸν μετῆλθον αἰσχυρὸν ἐπάγγελμα, καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δυσχερῆσθῶ, ὅταν ὑποπτεύωσι τὰς προθέσεις μου.

— Δὲν τὰς ὑποπτεύω, ἀπήντησε μετὰ τινα σιγῆν ὁ κ. Διαμαντῆς, ἀλλ' ἀπορῶ πῶς σοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ μοὶ μεταδώσῃς λόγους, ἐφ' ὧν δὲν ἔπρεπε νὰ διδοῖς μεγάλην σημασίαν.

— Συγχωρήσατέ με, κύριε· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶμαι ὀλότεια ζῶον, εἶπα ἀμέσως εἰς τὸν ἑαυτὸν μου: Κλέ μου Μάριε, ὁ εὐεργέτης σου θὰ μονομαχήσῃ μ' ἕνα κακοῦθη, ὁ ὅποιος δὲν ἀξίζει ἴσα μ' ἐκεῖνον, καὶ τοῦτο διότι συνέλαβεν αὐτὸν τὸν κακοῦθη εἰς τὰ πόδια τῆς γυναικὸς του. Ἴσως ὁ εὐεργέτης σου δὲν θὰ διεκινδύνευε τὴν ζωὴν του ἐναντίον τῆς ζωῆς ἐνὸς Βουσερώλ, ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν δὲν ὑπῆρχε παρσμικὰ ἀφορμὴ σπουδαία. Ἰπαγε νὰ τοῦ ἀναφέρῃς τὰ καθέκαστα καὶ ἴσως σὲ πιστεύσῃ· ἂν δὲ διορθωθῇ ἡ ὑπόθεσις, δύνασαι νὰ καυχῆθῃς ὅτι ἀπέδωκες σημαντικὴν ἐκδούλευσιν εἰς ἕνα ἀξιόλογον ἄνθρωπον.

— Τελείωσε τὴν διήγησίν σου, ἐψιθύρισεν ὁ χρηματιστής, φτίνι ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἢ σαφήνεια τῶν ἀπαντήσεων τοῦ Μαρρίου.

— Τὴν διήγησίν μου; Ἄλλ' ἐτελείωσεν. Ὁ Βουσερώλ ἐξηκολούθησε μετὰ τὸ ἴδιον ὕψος ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὀρκιζόμενος πάντοτε ὅτι ἀπέμεινε μόνον μετὰ τοὺς ἐρωτικούς του τρόπους καὶ μὲ μίαν σφαῖραν μέσα εἰς τὸν ὦμον, παραπονούμενος δὲ κατὰ τῆς Κυρίας Διαμαντῆ, ἣτις τὸν παρῆνθαι εἰς τὴν οἰκίαν της μετὰ τὴν ἰδέαν νὰ τὸν περιπαίξῃ, καὶ ἐπαναλαμβάνων ὅτι ἤτο πολὺ σκληρὸν νὰ μονομαχήσῃ ἐξ αἰτίας μιᾶς τρελλῆς μ' ἕνα λυσσασμένον. Βλέπετε ὅτι δὲν ἀλλάζω τοὺς λόγους μου. Ἐπάνω εἰς αὐτὰ ὁ Ζιράκ τὸν ἐπερίπαίξε· τοῦ εἶπεν ὅτι τὸ λάθῃ ἤτο ἰδικόν του, ὅτι αὐτὸ θὰ τὸν μάθῃ ἄλλην φοράν νὰ μὴ κάμῃ τὰ γλυκὰ μάτια, καὶ ὅτι ἀφροῦ ἐμβῆκεν εἰς τὸν χορὸν, πρέπει νὰ χορεύσῃ. Ἐπρόσθεσε δὲ, διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ὅτι μία μονομαχία μετὰ σὰς θὰ τὸν ἀναδείξῃ εἰς τὸν κόσμον, ὅτι τὸ σφέλος ταύτης θὰ ἤτο ἰδικόν του, καὶ ὅτι ὄλαι αἱ γυναῖκες θη ἦσαν μετὰ τὸ μέρος του. Ἄλλ' ὁ Βουσερώλ δὲν ἐφαίνετο νὰ πείθηται. Νομίζω ὅτι δὲν εἶναι γενναῖος ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ξανθομάλλης. Ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος δὲν εἶπε πλέον τίποτε. Σὰς ἐγγυῶμαι δὲ ὅτι δὲν ὀμίλουν διὰ ν' ἀκουσθῶσι, διότι οὔτε σκύλος ἂν ἤμην, δὲν θὰ ἔδιδον ὀλιγωτέραν προσοχὴν εἰς ἐμέ. Με εἶδον μὲν κατ' ἀρχὰς ὅταν ἐφθασαν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μ' ἐγνώριζον, θὰ μ' ἐξέλαβον ὡς κανένα ἐπαρχιώτην, ὁ ὅποιος δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου εἰς τὰς ἱστορίας τῶν Παρισίων. Ἐπειτα ἤτο καὶ τὸ δένδρον ὅπου μὰς ἐχώριζε, καὶ αὐτοὶ ἐφρατᾶζοντο ὅτι δὲν τοὺς ἤκουα. Ἐγὼ ὅμως ἐγὼ λεπτὸν τὸ αὐτὶ, καὶ εὐρήκα μέσον νὰ τοὺς ἀκούω κινούμενος ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω ἐπὶ τοῦ καθίσματός μου, χωρὶς νὰ φαίνομαι ὅτι τὸ κάμνω ἐπίτηδες. Ὁ Βουσερώλ, ἐνῶ ἐξηκολούθει τὴν ὀμίλιαν μετὰ τὸν φίλον του, ἐχαίρετα τὰς κοκκοττας, αἵτινες διήρχοντο ἐφ' ἀμάξει... μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ἐκείνη, ἡ ὅποια κατέστρεψε τὸν συμβολαιογράφον, καὶ ἐπεδείκνυε τὸν κρεμασμένον βραχιονά του, διὰ νὰ κινήσῃ περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ μεταχειρίζεται ἐξαιρετα αὐτὸν τὸν βραχιονά. Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἐσηκώθησαν καὶ ἐφυγαν, ἐγὼ ὅμως ἔμεινα ἀρκετὰ παρ' αὐτῶν.

Ὁ Μάριος ἐξηκολούθει ἔτι ἀφηγούμενος, ὁ δὲ κ. Διαμαντῆς ἐξεζήτει κατὰ νοῦν τί ἐμελλε ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὰς λίαν ἀπροσδοκῆτους ταύτας ἀνακοινώσεις, ὅτε ὁ ὑπηρέτης τοῦ γραφείου εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι ὁ κ. Ἀχυρᾶς ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ.

Ὁ ἀντιπερισπασμὸς οὗτος ἐπήρχετο ἐγκαίρως ὅπως παρεσχῆ τῷ χαρακτηριστῆ-τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀποπέμψῃ τὸν Γκαενεγκῶ, χωρὶς νὰ ἐξενέγκῃ γνώμην περὶ τῆς σπουδαιότητος, ἣν εἰς τὰ ὑπὸ τούτου ἀνακοινωθέντα ἀπέδιδε.

— Ἐπᾶνελθε αὔριον κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, τῷ εἶπε δίδων αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ διὰ χειρονομίας ὅτι ἡ ἀκρόασις ἐληξεν. Οἰονόηποτε δὲ καὶ ἂν συμβῆ, δύνασαι νὰ ἦσαι βέβαιος περὶ οὗ σοὶ ὑπεσχέθην, εἴτε περὶ τοῦ ἀντιτίμου αὐτοῦ;

Ὁ Προβηγκιανὸς οὐδαμῶς ἐφάνη καταπλαγεὶς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ αἰφνιδίᾳ ἀποπομπῇ. Ὑπεκλίθη μὲν βαθέως χαιρετῶν, ἀλλ' ἀκολούθως ἀνωρθώθη ὑπερφάνως κατὰ τὴν πρὸς τὴν θύραν διεύθυνσίν του.

Ἡ τοιαύτη ἐξοδος ἦν ἐξοδος ἀνθρώπου ἀπερχομένου μετ' ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις του.

Ὁ φίλος Ἀχυρᾶς συνηντήθη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ γραφείου, ἀλλὰ δὲν προσέσχεν ἐπὶ τὸν ἀσήμαντον τούτον ἐπισκέπτῃν.

Ἐφαίνετο περιφρονεῖς καὶ ἱκανῶς μάλιστα συγκεκινημένος ὁ ἀξιόλογος ἐκεῖνος Ἀχυρᾶς, αἰ δὲ παρ' αὐτοῦ κομιζόμεναι εἰδήσεις δέον νὰ ἀνεμένοντο μετ' ἀνυπομονησίας, καθότι ὁ κ. Διαμαντῆς τὸν ὑπέδεχθη διὰ τῆς βραχείας ταύτης ἐρωτήσεως:

— Ἐ! λοιπόν;

— Λοιπὸν, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ μᾶλλον ἀφωσιωμένος τῶν φίλων καὶ ὁ μᾶλλον μετρίοφων τῶν συνεταίρων, ἔρχομαι νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ μονομαχία δὲν δύναται πλέον νὰ τελεσθῇ ἐν τῷ κήπῳ σου.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἀλλὰ διατί τάχα δὲν θὰ μονομαχήσω, ὡς προσεσυμφωνήθη; Ὁ ἀντίπαλός μου εἶχε παραδεχθῆ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Πρῶτον, ὁ κ. Ἐστελάν, ὅστις ἤλθε νὰ

μὲ ἴδῃ τὴν πρῶταν ταύτην, μοὶ παρετήρησεν ὅτι, ἐν περιπτώσει θανάτου ἢ σοβαρᾶς πληγῆς, θὰ καταμεμφθῶσι τῶν μαρτύρων, ὡς ἐπιτρέψαντων μονομαχίαν ἐξω τῶν συνήθων ὅρων. Εἶναι δὲ πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπέμβῃ τότε καὶ ἡ δικαιοσύνη. Ὅθεν διὰ ταύτην καὶ μόνην τὴν αἰτίαν προτιμώτερον, νομίζω, θὰ ἦν νὰ γείνη ἡ μονομαχία ἐν Βελγίῳ. Ἀλλὰ... ὑπάρχει καὶ ἕτερόν τι...

— Ὅποιον! Μήπως καὶ ὁ κ. Βουσερῶλ ὁπισθοχωρῆ;

— Γινώσκεις ὅτι λίαν ἀκουσίως συγκατένευσε νὰ μονομαχήσῃ. Διετείνετο ὅτι πυροβολήσας κατ' αὐτοῦ ἐξεδικήθη ἐπαρκῶς, καὶ ὅτι δὲν ἦν ὑποχρεωμένος νὰ ὑποστῇ καὶ αὐθις τὸ πῦρ σου. Ὁ συλλογισμὸς οὗτος, ἀληθῶς εἰπεῖν, δὲν ἐστερεῖτο λογικῆς. Ἀλλὰ, κατ' εἰσήγησιν τῶν φίλων του, κατέληξε νὰ παραιτηθῇ αὐτοῦ.

— Ἐ! καὶ τότε;

— Τὸ ἀπόρητον, φίλτατε, τῶν ἡμετέρων διευθετήσεων δὲν ἐτηρήθη. Δι' ἐπιστολῆς εἰδοποίησέ τις πρόσωπον, ὅπερ ἔδει νὰ μείνῃ ἐν ἀγνοίᾳ πάντων τούτων. Ἐπληροφορήθη ὅτι ὠρίσθη συνάντησις μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Βουσερῶλ διὰ τὴν μεθύριον κατὰ τὴν πέμπτην τῆς πρῶτας ὥραν εἰς τὴν ἄκραν τῆς δευδροστοιχίας τῶν πλατάνων, ἐν τῷ βάλει τοῦ παραδείσου σου, καὶ ὅτι ὁ ἀντίπαλός σου μετὰ τοῦ μάρτυρός σου θὰ εἰσέλθωσι διὰ τῆς μικρᾶς θύρας.

— Ἀλλὰ πρὸς τίνα ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπηυθύνθη;...

— Πρὸς τὴν σύζυγόν σου.

— Τὴν εἶδες; ἀνέκραξεν ὁ Διαμαντῆς ἐγερόμενος ἀπτόμως.

— Τὴν σύζυγόν σου; ναί. Τὴν εἶδον πρὸ μικροῦ... παρὰ τῷ πατρὶ τῆς. Δὲν μ' ἔστειλες σὺ ἐκεῖσε; Αὕτη μοὶ ἐπέδειξε τὴν ἐπιστολήν.

— Καὶ δὲν γινώσκεις τίς τῆ τὴν ἔγραψεν;

— Ἀγνοεῖ ἀπολύτως. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀμφισβᾶλλω ὅτι ἔσται ὁ κ. Βουσερῶλ.

— Ἡ σύζυγός μου δέον νὰ γινώσκῃ τὴν προέλευσιν, ἅτε ἐπισταμένη τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

— Ἐχεις ἄδικον οὕτω πως λαλῶν, εἶπε

μειλιχίως ὁ Ἀχυρᾶς, διότι ὁ νέος ἐκεῖνος οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐραστής τῆς συζύγου σου.

— Ἀρῶμεν τώρα ταῦτα. Πεῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς;

— Εἰς τὸ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι, κατ' ἐμὲ, ὁ ἀντίπαλός σου, ὅστις δὲν ἐφίεται νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του κατὰ τῆς ἰδικῆς σου, προειδοποίησε τὴν σύζυγόν σου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἐκείνη θὰ παρακωλύσῃ τὴν μονομαχίαν.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἔχει σχέσεις μετ' αὐτῆς, ἀφοῦ καὶ γινώσκῃ τοῦ διαμένει; Πιθανὸν νὰ τῇ γράφῃ καθ' ἑκάστην.

— Οὐδέποτε. Ἐὰν τῷ ἐπήρχετο κατὰ νοῦν νὰ τῇ γράψῃ ἐνυπογράφως, αἰ ἐπιστολαὶ του θὰ τῷ ἐπεστρέφοντο. Ἀλλ' οὐδαμῶς ἐσκέφθη τὸ τοιοῦτο, καθότι τὸ δοθὲν αὐτῷ μίτημα τὸν ἐθεράπεισε διὰ παντός ἐκ τῆς ἀξιώσεως τοῦ νὰ διαταράττῃ τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην. Ἦδη οὐδὲν ἄλλο ἐφίεται ἢ ἀνάπαυσιν, θεωρῶν ἐκυτὸν ἡττημένον καὶ εὐχαριστημένον. Ἐκεῖνος ὁ Ζιράκ ἐξώθησεν αὐτὸν εἰς παραδοχὴν τῶν ὅρων σου, οὗς μέλλει νὰ ὑποστῇ μόνον ἐκ φιλαυτίας, φόβῳ μὴ ἐκληφθῇ ὡς ἀναίδεος. Θὰ ἐπροτίμα πολλῷ μᾶλλον ν' ἀποφύγῃ, καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπιχειρηθὲν δικάθημα. Ἀπορεῖς τάχα ἐπὶ τὸ ὅτι γινώσκῃ τὴν δικιανὴν τῆς συζύγου σου; Ἀλλ' ἀπαντες γινώσκουσι ταύτην, καθότι τὸ γελοῖον ἐκεῖνο συμβάν κατέστη γνωστὸν παρὰ πᾶσιν ἐν Παρισίοις. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι, συνεπεῖα σφοδρᾶς σκηνῆς μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, ἡ Κυρία Διαμαντῆ κατέφυγε παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς, ὁπόθεν μηδὲν ἐξῆλθε, καὶ ἐνθα διαβίῳ ἐν ἀπολύτῳ ἀπομονώσει. Δὲν θὰ σοὶ ἀποκρύψω μάλιστα ὅτι ἐπιδοκιμάζεται ἡ διαγωγή τῆς αὐτῆς, ἥτις ὄντως ἐστὶν ἀξιοπροσεστάτη.

— Πρόσθεσ ἔτι ὅτι καταμέμφονται ἐμοῦ, καὶ τότε θὰ ἦναι ἐντελής ἡ ὑπόθεσις; εἶπε μετὰ πικρίας ὁ κ. Διαμαντῆς.

— Εἶναι ἀληθές ὅτι σοῦ καταμέμφονται.

— Ἐλπίζω ὅμως ὅτι σὺ δὲν μοῦ καταμέμφεται.

— Ἐγὼ σοὶ συγχωρῶ, ἅτε γινώσκων τὸν παράφορον χαρακτῆρά σου.

— Τότε λοιπὸν μεροληπτεῖς ὑπὲρ ἐκείνης; Ἄν ὑπώπτευον τὸ τοιοῦτο...

— Θὰ ἐπεφόρτιζες ἴσως ἄλλον τινὰ παρ' ἐμὲ νὰ διακανονίσῃ τοὺς ὄρους τῆς διαζεύξεως, οὗς θέλεις νὰ ἐπιβάλῃς τῇ συζύγῳ σου. Μέγχα θὰ εἶχες ἄδικον. Ἄκουσόν μου, Ἰωάννη. Ἀλλ' ἄκουσόν μου μετὰ γαλήνης, αἰ σοὶ ἦναι δυνατόν. Εἶμι φίλος σου, καὶ νομίζω ὅτι σοὶ τὸ ἀπέδειξα...

— Ἐκατοντάκις.

— Λοιπὸν! ἀφοῦ δὲν διαμφισθητῆς τὴν ἀφροσύνῃν μου, θὰ παραδεχθῆς ὅτι δὲν προσπαθῶ νὰ σ' ἐξπατήσω, καὶ ὅτι συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς συζύγου σου λαλῶ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς μου. Ὅθεν ἐπιτρέψόν μοι νὰ σοὶ εἶπω ἐν ὁποίᾳ καταστάσει εὑρον ἐκείνην, ἣν ἐν στιγμῇ πραραφρᾶς ἀπέπεμψας.

— Ἔστω. Εἰπέ μοι ὅτι θέλεις, ἐγὼ δὲ θὰ πιστεύσω ὅτι θέλω.

— Οὐδὲν νέον θὰ σοὶ μεταδώσω ἐκθέτω, ὅτι ὁ πατὴρ τῆς εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐξασκήσῃ οἰονόηποτε ἐπιτροπὴν ἐπ' αὐτῆς. Ὑπῆρξε πάντοτε ἔμπλεως μηδαμινότητος καὶ ἐντελοῦς ἐγωϊσμοῦ, ἐξ ὧν ἡ ἡλικία οὐδαμῶς κατέστησεν αὐτὸν κρείττονα. Ὑπεδέχθη λίαν κακῶς τὴν θυγατέρα του, καὶ οὐδὲν ἄλλο διαβίβει ἐν πᾶσι τοῖς συμβαίνουσιν ἢ τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὸν προσωπικῶς κίνδυνον. Φοβεῖται δηλαδὴ μὴ ἀπολέσῃ τὴν εὐπορίαν, ἐν ἣ ἤδη ἐστὶν εἰθιμμένος.

— Σοὶ ἔδωκα ἀπόλυτον ἐξουσίαν νὰ διεξαγάγῃς τὰ τῶν συμφερόντων ζητήματα.

— Μάλιστα. Θὰ ἐπανελθῶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μετ' ὀλίγον. Σοὶ λαλῶ μόνον ὅπως σοὶ καταδείξω ὅτι οὐδὲν προσεῖλκυε παρ' αὐτῷ τὴν σύζυγόν σου, καὶ ὅτι, ἂν αὕτη διετίθετο νὰ προσνεχθῆ κακῶς, θὰ κατήρχετο διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως ἀνεξαρτήτου κατοικίας. Ἴσως μάλιστα θὰ προσέτρεχε παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, ὃν κατέλαβες πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

— Ἐφοβεῖτο μὴ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἐδέχετο, διότι τὸν εἶχε καλῶς κρίνει.

— Καλῶς! ἄλλ' ἠδύνατο νὰ μεταβῇ εἰς οἰονόηποτε ἄλλο μέρος. Ἐχορήγησας αὐτῇ διὰ

γαμηλίου συμβολαίου περιουσίαν ὑπεραρκούσαν, ὅπως διαγάγη χαρμόσυνον βίον. Ἄλλ' οὐδὲ πρὸς στιγμήν διενόηθη νὰ καταχρασθῆ τῆς θέσεως, ἢν τῇ ἐδημιούργησας διὰ τῆς ἀποπομπῆς... καθότι ἦν ἀκριβῶς ἀποπομπὴ μᾶλλον ἢ καταδίωξις διὰ τοῦ πολυκρότου ἀνά χειρας. Διενόηθη νὰ μεταμεληθῆ καὶ νὰ ἐξαγνίσῃ τὴν ἐλαφρόνοιάν της, δι' ἴγουσα μονήρη βίον, ὅστις ἔθετο αὐτὴν ὑπὸ σκέπην κατ' ἐνδεχομένων συγκριφαντιῶν.

— Ἐγὼ καλῶς σοὶ τὸ προεῖπον ὅτι συνηγορεῖς ὑπὲρ αὐτῆς.

— Εἶσαι παράφρων. Ἐγὼ ἐκθέτω ἀπλῶς τὰ γεγονότα, καὶ τίθημι σὲ αὐτὸν ὡς κριτὴν. Γινώσκεις τί ἀπεφάσισε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης, ἢν εἶχε λάβει καθ' ἣν στιγμήν ἀφικόμεν παρ' αὐτῆς; Ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα παρὰ τὴν θύραν τοῦ παραδείσου σου. Ἄν οἱ θεράποντές σου τῇ ἀπηγόρευον τὴν εἴσοδον. Ἐπιθυμεῖ νὰ σ' ἐμποδίσῃ τῆς μονομαχίας ταύτης.

— Διότι φοβεῖται μὴ φρονεύσω τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον Βουσερῶλ.

— Οὐχὶ ὑπὲρ ἐκείνου τρέμει, σὶ τὸ ὀμνύω, καθότι τὸν περιφρονεῖ καὶ τὸν ἀποστρέφεται. Ἄλλὰ τρέμει ὑπὲρ σοῦ.

— Ὑπὲρ ἐμοῦ;... Ἄ! ναί, ἐπειδὴ εἰμὶ πλούσιος, καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ τὴν προσλάβω ἐκ νέου.

— Ἀπατάσαι. Ἐπ' οὐδὲν αὕτη ἐλπίζει, μάλιστα δὲ παραιτεῖται καὶ τῆς προικῆς, ἢν τῇ ἐχορήγησας. Προτίθεται ν' ἀποσυρθῆ εἰς κινόβιον τι ἐν Ἰβλανδίᾳ, καὶ ἤρξατο τῶν πρὸς τὴν παραδοχὴν αὐτῆς ἀπαιτουμένων διχθημάτων. Κατὰ τὰ φαινόμενα, γίνονται δεκταὶ ἐν αὐτῷ γυναικῆς ἔγγαμοι ἢ χῆραι, ἐπὶ τῷ ὄρφ νὰ καταβάλλωσι μετριώτατόν τι τίμημα, δίκην τροφείων. Πᾶν ὅ,τι παρὰ σοῦ ἀπεκδέχεται, πᾶν ὅ,τι παρὰ σοῦ ἐξαίτεται εἶναι νὰ τὴν ὑποβοηθήσῃς ὅπως διέλθῃ τὰς ἡμέρας της ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἐκείνῳ. Ἄλλως τε δὲ ὑποκύπτει προκαταβολικῶς εἰς πάσας τὰς θελήσεις σου. Ἐὰν ζητήσῃς τὴν ἀπ' αὐτῆς σωματικὴν διάζευξιν, κατ' οὐδὲν θ' ἀναιτιεῖνη. Ἐπληροφόρησα αὐτὴν ὅτι ἐμελλες ν' ἀπέλθῃς τῆς Γαλίας καὶ νὰ ἐγ-

καταστῆς εἰς Ἀμμοιανήν. Μοὶ ἀπήνησε δὲ μετὰ θαυμάσιων ὀφθαλμῶν ὅτι, ἂν ἀπετόλμα νὰ σοὶ ζητήσῃ χάριν τινά, θὰ σὲ καθικέτευε νὰ τῇ ἐπιτρέψῃς ὅπως σὲ ἀκολουθήσῃ. καὶ θὰ θεωρηθῆ εὐτυχῆς καθισταμένη θεράτρινά σου. Ἄλλ' ἂν ἀπεποιεῖτο νὰ τὴν βλέπῃς, θὰ εἶχε τούλαχιστον τὴν παρκαμυθίαν ὅτι κατοικεῖ ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ σοῦ χωρᾶ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀνεφώνησεν ὁ Διαμαντῆς καταδήλως τετραγαμῆνος, νομίζω ὅτι ὄνειρεύομαι ἀκούων τὰς δικαιολογίας, ἅς τοσοῦτ' ἀπὸ καλῶς μοὶ ἐπαυλαμβάνεις. Ἡ τοιαῦτα ἀγαθὰ αἰσθημάτων ἐπαγγελιομένη γυνὴ μὲ ἠπάτησεν ἀναξίως, καὶ τὰ γεγονότα ὑφίστανται. Πῶς θέλεις νὰ παράσχῃς πίστιν εἰς τὰς διαμαρτυρίας της;

— Δὲν σὲ ἠπάτησεν. Ὑπῆρξεν ἄφρων, καὶ οὐδὲν πλέον.

— Ἄφρων! Τὸ νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀπουσίας μου ὅπως εἰσαγάγῃ παρ' ἐμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς, κορυφῶνα περιποιούμενον αὐτὴν ἐρωτικῶς, ὀνομάζεις τὸ τοιοῦτον ἀφροσύνην; Θὰ ἐτόλμας νὰ μοὶ δώσῃς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου ὅτι δὲν τὴν θεωρεῖς ἔνοχον;

— Σοὶ τὸν δίδω ἀδιστακτικῶς. Καὶ σὺ δ' αὐτὸς ἐπίστασαι ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ καταστῆ τοιαύτη. Ἡμῖν παρὼν ὁπόταν ἔφερες τὸν ἀχρεῖον ἐκεῖνον τοκογλύφον ἐν τῷ περιπτέρῳ, καὶ εἶδον ἄριστα πῶς τὰ πράγματα συνέβησαν. Ἡ σύζυγός σου ἀφίκετο μετὰ τοῦ Βουσερῶλ ἐκείνου ἐν ἀνοικτῇ ἀμάξῃ... ἐν ὄχηματι... ἔχουσα δὲ κλεῖδα τῆς μικρᾶς τοῦ παραδείσου θύρας... μόλις εἶχεν εἰσέλθει ἐκεῖσε· ἂν δ' ὁ Βουσερῶλ ἦν ἐραστής αὐτῆς, δὲν θὰ ἐνησμενίζετο νὰ τὸν περιάγῃ μέσῳ τοῦ κήπου, λαμπρῶς φωτοβολουμένη τῆς σελήνης...

— Θὰ ἰσχυρισθῆς τώρα ὅτι, ἂν δὲν εὐρισκόμην ἐκεῖσε ὅπως διαταράξω τὴν συνάντησίν των, θ' ἀπῆρχετο ὁ Βουσερῶλ καθ' ὃν τρόπον ἦλθεν;

(ἀκολουθεῖ.)

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ 17ου αἰῶνος, γυνὴ τις ἐξήκοντούτης ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῶν Συνέδρων τοῦ Ὁξφορδ κατηγορούμενη ἐπὶ μαγείᾳ. Ἐφερε δὲ ἡ πράξις τῆς κατηγορίας οὕτω, ὅτι ἦν κάτοχος ἐνὸς βασκανίου καὶ τοῦτο τῇ ἔδιδε τὴν ὑπερφυᾶ δύναμιν τοῦ νὰ θεραπεύῃ ἢ νὰ φέρῃ εἰς ἀσθένειαν κατ' ἀρέσκειαν τὰ κερασφόρα ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Πάμπολλοι δὲ μάρτυρες κατέθετον μεθ' ὅρκου ὅτι εἶχον γίνει θύματα τῆς μαγείας της.

Οἱ ἔνοχοι παρωργισμένοι ἀνυπομόνουν, ἕως οὗ κηρύξωσιν αὐτὴν ἔνοχον, καὶ οὐδεὶς δικηγόρος ὕψωνε τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῆς δυστυχούς ἐκείνης γυναικὸς, ἣτις τετραγαμῆνη ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἐκ τοῦ τρόμου ἡμίθανῆς, δὲν ὑπερησπίζετο εἰμὴ μὲ ἀρνητικὰς φράσεις διακοπτομένης ὑπὸ λυγμούς καὶ δάκρυα. Σιωπῇ βαθεῖα ἐπεκράτει εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων, ὅτε ὁ Πρόεδρος ἔλαβε τὸν λόγον, ἵν' ἀρχίσῃ τὴν συζήτησιν.

— Ἄς μοὶ διθῆ, εἶπεν αὐτός, τὸ βασκάνιον τὸ εὐρεθὲν εἰς τὴν κατηγορούμενην.

Καὶ ὑπάλληλός τις τοῦ δικαστηρίου ὑπήκουσε. Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξις καὶ ἡ ἀποστροφή τῶν περιεστώτων. Ἠπόρησαν πῶς εἰς ἀρχιδικαστῆς ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ἐν ἀντικείμενον ἀνῆκον εἰς τοὺς δαίμονας. Τὸ ἀντικείμενον δὲ τοῦτο ἦτο θυλάκιόν τι ἐκ πανίου, ἐρρυπωμένον ἕνεκα τῆς πολλῆς χρήσεως· ὁ πρόεδρος ἔσχισε μὲ μαχαιρίδιον τὸ βρωμερὸν ἐκεῖνο περιχάλυμμα καὶ εὗρεν ἐντὸς τοῦ θυλακίου τεμάχιον ἀρχαίας περγαμηνῆς ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἦν ἐπιγεγραμμένον ἀρχαῖον ἐλληνικὸν γινώμιχόν.

Πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἴσαντο προσηλωμένοι εἰς αὐτὸν καὶ ὁ θαυμασμός καὶ ἡ γενικὴ περιέργεια ἠϋξήσεν, ὅτε εἰς τὴν θεάν τῶν διαβολομένων καὶ καταχθονίων λέξεων, ἀκτὶς χαρᾶς ἔλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ προέδρου, ὅστις ἤψων πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐσπόγ-

γισε μὲ τρέμουσαν χεῖρα δύο δάκρυα ἐπὶ τῶν παρειῶν του ρεύσαντα.

— Κύριοι ἔνοχοι, εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ φωνὴν συγκεκινημένην. Ἄς εὐχαριστήσωμεν ἅπαντες τὴν θείαν Πρόνοιαν, ἣτις μᾶς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν αἰσχύνῃν καὶ τὴν τύψιν μιᾶς ἀδίκου ἀποφάσεως· ἡ γυνὴ αὕτη, εἶναι ἀθῶα τοῦ ἐγγλήματος τὸ ὅποῖον τῇ προσάπτεται, καὶ ὀλίγα λέξεις πρὸς ἐξήγησιν θέλουσιν ἐξαρκέσει ὅπως σὰς πείσωσιν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ προσοχὴ ἔγεινεν ἔτι μεγαλειτέρα· καὶ αὕτη ἡ κατηγορούμενη ἀναλαμβάνουσα ἐκ τῆς ταραχῆς της ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ὡς ν' ἀνακαλίσῃ παλαιὰς ἀναμνήσεις καὶ ἴστατο ἀκροαζομένη.

— Πρὸ τεσσαράκοντα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, ἐξηκολούθησε μὲ ἤθος σοβαρὸν, νέοι τινὲς σπουδασταὶ τοῦ Ὁξφορδ ἔφυγον ἡμέραν τινά ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου ὅπως καταναλώσωσιν εἰς μωρὰς εὐωχίας, τὰ ὀλίγα χρήματα τὰ ὁποῖα εἶχον. Ἀρῶν κατεξόδευσαν ταῦτα, ἀπεχωρίσθησαν ὁμόσυντες μετὰ τῶν τῶν πονηρὰν ἀπόφασιν, τοῦ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἕκαστος τὴν ἀκόλαστον ταύτην ζωὴν δι' ἐξόδιον τοῦ πρώτου τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἀπαντήσῃ.

«Τὸ ἐσπέρας τοῦ χωρισμοῦ των, εἰς τῶν νέων ἐκείνων ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μικροῦ χωριδίου, καὶ μολοντί δὲν ἦτο κύριος ἐνὸς λεπτοῦ, ἔλαβε μολοντοῦτο τὴν ἀναύδειαν νὰ συστήσῃ τὸν ἵππον του εἰς τὸν ὑπερέτην τοῦ στούλου καὶ νὰ ζητήσῃ δεῖπνον καλόν, καὶ κλίνην ἀναπαυτικὴν. Ἐνῶ οὗτος ἐμνηχανεύετο νὰ εὕρῃ τὸν τρόπον δι' οὗ ν' ἀπαλαχθῆ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐξόδων, εἶδε νεάνιδα μαζευμένη παρὰ τὴν πυρὰν τῆς ἐστίας. Ἦτο αὕτη ἡ κόρη τοῦ ξενοδόχου, ἣτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ σφοδρὸν παροξυσμὸν πυρετοῦ. Ἐρωτήσας ἔμαθεν ὅτι πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐτυραννεῖτο ἀπὸ τὴν σκληρὰν τούτην νόσον καὶ ὅτι, ὅλα τῶν ἱατρῶν τὰ θεραπευτικὰ δὲν εἶχον ἐφέρει εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν βελτίωσιν, ἐνῶ οἱ γονεῖς αὐτῆς μάτην ἐξώδεον ἀπειρα χρήματα εἰς συμβούλια καὶ φάρμακα.

Τοιαύτη διήγησις ἐνέπνευσεν εἰς τὸν νέον

σπουδαστήν του Όξφορντ τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ ὤφελθῃ τῆς εὐπιστίας καὶ δυστυχίας τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λάκκου τὸν ὁποῖον διὰ τῶν χειρῶν του ἀνώρυξε.

— Σὰς ὑπόσχομαι νὰ θεραπεύσω τὴν κόρην σας, τοῖς εἶπε, καὶ σχίσαι, ἔκ τινος βιβλίου λωρίδα περιγαμνηῆς, ἔσυρεν ἐπ' αὐτῆς λέξεις τινὰς, ἀνέραψε μετὰ τοῦτο τὸ φυλακτήριον ἐκεῖνο εἰς πανίον καὶ παρήγγειλε τὴν ἀσθενῆ νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον τῆς, μέχρις οὗ ἰαθῆ. Ἐν τούτοις ἡ ἐκ περιστάσεως, ἡ διότι τὸ τοιοῦτον ἐπενήργησεν εἰς τὴν φαντασίαν τῆς νεάνιδος, διαρκούσης τῆς ἐβδομάδος, καθ' ἣν ὁ νέος ἔμεινεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ πυρετὸς δὲν κατέλαβε πλέον αὐτήν· ὅτε δὲ οὗτος ἠθέλησεν ν' ἀναχωρήσῃ ἐξήχησε μετὰ τάλμης τὸν λογαριασμόν τοῦ χρέους του· ἀλλ' οἱ ξενοδόχοι του ἀπεποιήθησαν νὰ δεχθῶσι τι παρ' αὐτοῦ, μάλιστα εὐχαριστοῦντες αὐτὸν, τὸν ἐξήχησαν καὶ συγγνώμην ὅτι ὤθην δὲν ἦσαν εὐποροὶ διὰ νὰ δώσωσι πρὸς αὐτὸν μικρὸν δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης των.

«Κύριοι ἔνοχοι, τὸ θυλάκιον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ μαθητὴς τοῦ Όξφορντ ἔδωκε καθ' ὃν εἶπον τρόπον πρὸ τεσσαράκοντα ἔτων εἰς τὴν ἀσθενῆ νέαν, εἶναι τοῦτο τὸ φυλακτήριον διὰ τὴν κατοχὴν τοῦ ὁποῖου κατηγορεῖται ἡ γυνὴ αὕτη, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον οἱ μάρτυρες ἀποδίδουσι δύναμιν ὑπεράνθρωπον, ἡ νέα ἐκείνη εἶναι αὕτη ἡ ἰδία κατηγορουμένη, καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ Όξφορντ ὅστις κατεγράθη τῆς εὐπιστίας τῆς εἰμ' ἐγώ.»

Μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ἀπελύθη ἀνευ ἀποφάσεως ἡ γυνὴ, καὶ ἔατο οἱ Σύεδροι τῆς Κομητείας τοῦ Όξφορντ δὲν ἐδίκασαν πλέον οὐδένα ἐπὶ μαγείᾳ.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΕΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΑΝΙΟΝ

Κατὰ τινὰ ἐποχὴν τοῦ μεσαίου αἰῶνος τὰ ἀραβικὰ βιβλία ἐξήσκον μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης· ὁ ἐπιφανὴς ἰατρὸς Βερθεράν ἐπὶ

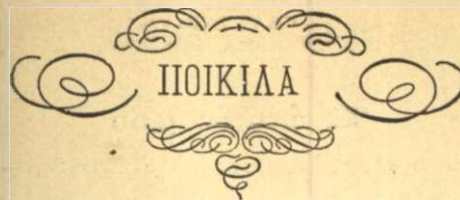
μακρὸν χρόνον τὴν ἐπιστήμην του ἐν Ἀλγερίᾳ ἐπαγγελλόμενος, πολλὰ δ' ἔθιμο καὶ παραδόσεις τῶν Ὀθωμανῶν περιγράφας, ἀνεκάλυψε χωρὶς τινὰ ἐν τῷ Κορανίῳ, ἀναφερόμενα εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ πυρετοῦ διὰ ψυχροῦ ὕδατος.

«Ὁ πυρετὸς, λέγει ὁ προφήτης, εἶνε πῦρ τῆς κολάσεως· ἀποψύξατέ τον διὰ ψυχροῦ ὕδατος» ἢ κατὰ τὸν Ἰβν-Ἀββού: «σθύσατέ τον διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ ἱεροῦ φρέατος Ζέμ-Ζέμ». Ἀσιμὰ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀβού-Βεκιρ μετέθετο πρὸς τινὰ γυναῖκα προσβληθεῖσαν ὑπὸ πυρετοῦ, ἐξήχησεν ὕδωρ, ἐρράντισε τὸ πρόσωπον τῆς ἀσθενοῦς καὶ εἶπεν· ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ παρήγγειλε τὰ ἐξῆς: «ἀποψύξατε τὸν πυρετὸν, διότι οὗτος εἶναι πῦρ τῆς κολάσεως».

Ὁ κ. Βερθεράν πληροφορεῖ ἡμᾶς εἰσέτι, ὅτι οἱ Ἀραβες τῆς Χεδζάζ νοσηλεύουσι τοὺς πυρετὸντας χορηγοῦντες αὐτοῖς ἀφθονον ψυχρὸν ὕδωρ εἰς πόσιν καὶ κλύσματα.

Κατὰ τὸν Ἀννά, ὅτε ὁ προφήτης ἔπασχέ ποτε ἀπὸ σφοδρὸν πυρετὸν, ἐρράντισαν ἐπὶ τρεῖς νύκτας ἀδιαλείπτως διὰ ψυχροῦ ὕδατος τὸ πρόσωπόν του, ἤρξαντο δὲ ὀρροῖζοντες αὐτὸν εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. «Ὅταν ὁ προφήτης ἐπύρεσεν, — ἐπιπροσθέτει ὁ σχολιαστὴς ἀραψιδιέτατε νὰ τῷ φέρωσιν ἀσκὸν ὕδατος καὶ νὰ τοῦ χύνωσιν ἐξ αὐτοῦ ἀεννάως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς». Τὸ χωρίον τοῦτο παραλαβὼν ὁ Ἀχῶβ λέγει, ὅτι ὁ προφήτης παρήγγειλεν εἰς τοὺς θεράποντάς του εἰπὼν αὐτοῖς: «χύσατέ μοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς 7 ἀσκούς ὕδατος».

Οἱ ἰατροὶ Ἀραβες ὡς ἀντιπυρετικὸν μετεχειρίζοντο κατ' ἐξοχὴν τὸ ὕδωρ, ἔνεκα τῆς κατευναστικῆς κατὰ τοῦ πυρετοῦ ιδιότητος, καὶ ἔνεκα τῆς εὐκολίας τοῦ νὰ διαχέηται τὰχιστα εἰς τὸν ὀργανισμόν, καὶ διὰ τὴν ἡπίαν ὑπ' αὐτοῦ ἀνακούφισιν τῶν ἐντοσθίων. Παρήγγελλον πρὸς τοῦτοις κατὰ τῆς ἐλαττώσεως τῆς θερμοκρασίας τοῦ πυρετοῦ τὸν πάγον καὶ τὴν χιόνα, ὅπως διὰ τῆς ἐπιθέσεως αὐτῶν ἐπὶ τοῦ σώματος καταβιάσῃ τὴν θερμοκρασίαν διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας ἐνεργείας τῶν περιφερικῶν νεύρων.

Ἀνεκαλύφθη ἐν Νέα Ὑόρκη καὶ Σικάγῳ ἐταιρεία ἀναρχικῶν Γερμανῶν καὶ Αὐστριακῶν, ἡ ὁποία ἐφευρε παρόμοιον τρόπον νὰ κερδαίνῃ χρήματα. Τὸ μυστικὸν τῆς ἐταιρείας ἀνεκάλυψεν ἕτερος Γερμανὸς ὀνόματι Στούκερ. Οἱ ἐταῖροι ἠσφάλιζον εἰς πυρασφαλιστικὰς ἐταιρείας τὰς οἰκίας αὐτῶν, εἶτα τὰς ἐπυρπόλουν καὶ ἐλάμβανον τὸ ἀσφαλισθὲν ποσόν, κατὰ πολὺ βεβαίως ὑπέρτερον τοῦ πραγματικοῦ. Τῷ 1884 ἐπυρπολήθησαν ἐν Νέα Ὑόρκη καὶ Βρόκλιν 8—10 οἰκίαι ἀναρχικῶν Γερμανῶν, οἱ ἀσφαλισθέντες εἰσέπραξαν οὕτω πολλὰ χιλιάδας δολλαρίων. Τῷ 1885 ἐπυρπολήθησαν οἰκίαι ἀναρχικῶν εἰκοσιν, εἰς μίαν δὲ τῶν πυρκαϊῶν τούτων ἐκάη μία γυνὴ καὶ ἓν παιδίον. Ἐκ τῶν ἀναρχικῶν συνελήφθησαν μέχρι τοῦδε πέντε, δύο Αὐστριακοὶ, ἀδελφοί, καταδικασθέντες εἰς ἰσόβιον εἰρκτήν, καὶ τρεῖς ἄλλαι, μέλη τῆς αὐτῆς ἐταιρείας, οἱ ὁποῖοι δικάζονται ἐπὶ τοῦ παρόντος. ἕτερος Γερμανὸς ἀναρχικὸς, καλούμενος Μόστ συλληφθεὶς καὶ εὐρισκόμενος ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν τῇ φυλακῇ, εἶχε μεταβῆ εἰς Σικάγο, ὅπως διοργανίσῃ τὴν πυρπόλησιν ὀλοκλήρου τῆς πόλεως ταύτης, ὅτε συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀρχῆς.

Ἐν Χαίτη ἐφυλακίσθησαν ἀρτίως 12 ἰθαγενεῖς μαῦροι, οἵτινες μετήρχοντο τὸ ἐξῆς ἐπάγγελμα:

Συνελάμβανον τοὺς διαβάτας, τοὺς ἐφόνευον καὶ ἐπώλουν εἶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸ κρέας τῶν ὡς χοιρινόν. Τὸ ἐνοπολιεφθὲν μετὰ τὴν πώλησιν κρέας ἔτρωγον μόνοι των.

Ἐν Χαίτη εἶναι ἄλλως τε συνήθης ἡ ὑπὸ τῶν μαῦρων ἀνθρωποφαγία· κατὰ τινὰς ὀρισμένους τελετὰς τῶν ἀγρίων τούτων γίνεται χρῆσις μόνον ἀνθρωπίνου κρέατος.

Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς παράγουσι κατ' ἔτος 207,000 τόνους χάρτου· ἡ Ἀγγλία 180,000· ἡ Γερμανία 203,000· ἡ Γαλλία 132,000· ἡ Αὐστρία 97,200· ἡ Ἰταλία 50,600· ἡ Ρωσσία 32,400· ἡ Ἰσπανία 30,600. Ἡ κατανάλωσις τοῦ χάρτου ἀναλογεῖ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις πρὸς 41 λίβρας κατ' ἄτομον· ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἀναλογία εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ· ἐν Γερμανίᾳ 10 λίβρας· ἐν Γαλλίᾳ 7 1/2. Ἡ κατανάλωσις τοῦ χάρτου σὺξάνει βεβαίως κατ' ἔτος· σημειωτέον ὅμως ὅτι καθ' ἕκαστον τὴν ὑψηλίον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκὸδομένων βιβλίων βαίνει ἐλαττούμενος· αὐξάνει δὲ μεγάλως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν

Ἐν Ἰαπωνίᾳ δὲν ὑπάρχουσι γεροντοκόριτσα. Ὅταν κόρη τις δὲν κατορθώσῃ ἢ δὲν θελήσῃ νὰ εὖρη σύζυγον, αἱ ἀρχαὶ ἐπεμβαίνουσι καὶ ὑπανδρεύουσιν αὐτὴν εὐρίσκουσαι τὸν κατάλληλον ἢ μὴ—ἀδιάφορον—σύζυγον. Τί ἀξιόλογον μέτρον! Ἐὰν καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἐφηρμόζετο ὅπως εὐχὰς καὶ εὐλογίας θὰ ἐλάμβανον αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ τὰ γεροντοκόριτσα, ἅτινα κατὰ μυριάδας πληροῦσι τὰς εὐρωπαϊκὰς πόλεις! Ἡ ἐπέμβασις αὕτη τῶν ἀρχῶν θὰ ἦτο ἡ μόνη ἀνεκτὴ παρὰ τῷ ὠραίῳ φύλῳ.

Τὸ δημόσιον χρέος τῆς Ἀγγλίας ἀναλογεῖ πρὸς λίρας στερλίνας 20 δι' ἕκαστον κάτοικον.

Ἱεροκῆρυξ, διδάσκων ἐν ὄρᾳ χειμῶνος ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος, παρίστα τὰς βρασάνους τῆς κολάσεως ἀφορήτους ἔνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους. Μετὰ τὴν διδασχὴν, εἰς τῶν ἀκροατῶν τὸν ἡρώτησε, διατί εἶπεν ὅτι εἰς τὴν κόλασιν εἶναι ψῦχος, ἐνῶ ὅλοι οἱ θεολόγοι ἐκ συμφώνου ὑπο-

στηρίζουτιν ὅτι οἱ κολασμένοι καταβασανίζονται εἰς αἰωνίους φλόγας;— «Διότι, ἀπήντησεν ὁ ἱεροκῆρυξ, ἂν ἤκουον ὅτι εἰς τὴν ἄδην εἶναι ζέστη, ἐνῷ ἐδῶ χιονίζει, προθύμως θά ἐκολάζοντο ὅλοι διὰ νὰ υπάγωσιν ἐκεῖ κάτω νὰ θερμανθῶσι.»

X

Ἰατροὶ καὶ δικηγόροι, φιλονεικοῦντες περὶ προεδρείας, ἀπεφάσισαν νὰ φήσωσι τὴν ἐκλογὴν εἰς ἕνα φιλόσοφον φίλον των· οὗτος δὲ ἔδωκε τὴν προτίμησιν εἰς τὸν δικηγόρον, λέγων· «Ὁ κλέπτης πρέπει νὰ πηγαίῃ ἐμπρὸς, καὶ ὁ δῆμιος νὰ τὸν ἀκολουθῇ».

X

Ἄνθρωπός τις ἠγάπα πολὺ τὸν οἶνον, ἀλλ' εὗρισκεν ἐν αὐτῷ δύο κακὰς ἰδιότητες· «Ἐὰν βάλω νερὸν μέσα, ἔλεγε, τὸν χάλινῳ· ἐὰν δὲν βάλω, μὲ χάλινῳ.»

X

Δ α σ κ α λ ο ς καὶ Σιδεραῶς.—Φίλε μου, ἔλεγε ποτε δασκῆλο-δημοσιογράφος πρὸς δημοσιογραφο-σιδεραῶν, τὰ τσουράπια τοῦ μου σύστησες νὰ πάρω, δὲν ἀξίζουν τίποτε.

— Διατί; ἐρωτᾷ ὁ σιδηραῶς.

— Διότι εἶναι στενά, πολὺ στενά, καὶ δὲν δύναμαι νὰ περπατήσω.

— Μήπως εἶναι τὰ παπούτσια στενά; διότι...τὰ τσουράπια...

— Στάσου!..τὰ παπούτσια;...ἔχεις δίκην!..τὰ παπούτσια εἶναι. διότι τ' ἀγόρασα χθές, καὶ αὐτὰ μὲ στενεύουν.

Ἐξάγεται τώρα καθαρῶς ὅτι ὅταν ἡ μυθολογία ἔλεγεν ὅτι Ὁρφεὺς συνεχίνει λ ί θ ο υ ς, ἐνοεῖ μεταφορικῶς κ ε φ α λ ἄ ε ς δ α σ κ ἄ λ ω ν.

X

Ἰολανδὸς τις σπουδαστὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Ἐδιμβούργου παρουσιάσθη εἰς ἕνα τῶν διασῆμων διδασκάλων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν διδαχθῇ, ζητήσας προσέτι νὰ μάθῃ καὶ τοὺς ὄρους.

Ὁ διδασκαλὸς τῷ εἶπεν «ὅτι γενικῶς μὲν λαμβάνει δύο λίρας διὰ τὸν πρῶτον μῆνα, καὶ μίαν διὰ τὸν δεύτερον.» «Τότε, μὰ τὴν ἀλήθειαν,» ἀπήντησεν ὁ σπουδαστὴς, «θάρχισω τὸν δεύτερον μῆνα».

ΠΟΡΗΡΕ

Ἡ ἀτυχία μου

Ἡ μάνα μ' ἦτο ἔμμορφη, ἦτον ὠραιότατη, καὶ ἦτο στὴν πατρίδα μου ἀπ' ὅλες γλυκυτάτη. Στὸν οὐρανὸ (στὸν Ὀλυμπο) κάθε Θεὰ χαιρότου. Πῶς τόσφ πολὺ ἔμμορφη γυναῖκ' ἀνασταίνουσαν. Καὶ ὅταν υπανδρεύθηκεν ἡ μάνα μου, χαρῆκαν Ὅλες ἐν γένει ἡ Θεές. Ἄλλ' εἰς καυᾶ ἐμβῆκαν, Σὰν ἤκουσαν πῶς ἀρχισαν οἱ πόνοι τῆς τῆς (γέννας.

Κάθε Θεὰ εὐχλόντανε μὲ χεῖρας ὑψωμένας. Αὐτῆς νὰ μοιάσῃ μοναχὸ ἡ κόρη τῆς μητρὸς μου. Καὶ νὰ βγῇ μεγαλόνοντας ἡ ἔμμορφη τοῦ κόσμου. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἡ δέησες, κατόπιν ἡ κατάρες, Ἐπειτα διαπληκτισμοὶ καὶ θεϊκῆ; ἀντάρες!

Ὁ Ζεὺς π' ἀμέσως ἤκουσε τόση ὀχλαγωγία, Ἐθύμωσ', ἐσυνέφρασε τὰ φρύδια του τὰ θεῖα, Ἐχτύπησε τὸν πόδα του, καὶ εἶπε: «βουβαθῆτε Γουρούνες! καὶ ἂν θέλετε, ἐλᾶ ἐνὰ κριθῆτε».

Τρέχονε ὅλες ἡ Θεές ἔμπρὸς στὸν μεγάλο Δία, καὶ λέγουν τὰ παράπνα πού εἶχε κάθε μία.

Καὶ κάθε μία ἐξηγεῖ πῶς ἤθελεν ἡ κόρη. Που θάκαμην ἡ μάνα μου ὅποιος κι' ἂν τὴν (ἐθῶρει

Νὰ ἔλεγεν: «εἶναι Θεὰ ὁμοιάζει ὡς τὴν δεῖνα» Κι' ἤρχισε πάλι ὁ καυγᾶς, βροσιῆς, φωνῆς καὶ (γρίνια.

Ὡστόσο ἠλευθερώθηκεν ἡ μάνα μ' ἀπ τὴν (γέννα, Καί...πῆτε . τί ἐγέννησεν;...ἐγέννησεν ἐμένα! Ἐεράθηκε τότε ὁ Ζεὺς ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ γέλοια, Που φούσκωσαν τὰ μούτρα του κ' ἐγεῖναν σὰν (καρβέλια.

Καὶ λέγει «Ἦσυχάσετε, Θεές μου, στὸν Θεὸ σας. Αὐτὸ πού ἐγεννήθηκε δὲν εἶναι διὰ τόσας Φωνᾶς, μεγάλας ταραχὰς, κατάρας καὶ μανίας. Εἶναι παιδί ἀρσενικὸ καὶ ἄσχημο μὲ μίας.

Θυμῶνουν τότε ἡ Θεές, κατάραις μὲ φορτῶνουν. Μ' ὑβρίζουν ὅλες καὶ μὲ φτίζούν, τὰ μούτρα των (ζαρόνουν

Ἴδου γιὰτ' εἶναι ἄτυχος κ' ἐγκαταλειμμένος. Δὲν μ' εὐλογῆσαν ἡ Θεές, κ' εἶμαι δυστυχισμένος. (σμένος.

ΑΒΕΛ

